Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 8 (92) Huhtikuu 1932

SISÄLTÖ

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

„LENGOSTORF"

...justorf'iin kuuluva Leningradin alueen polttoturveteollisuusyhtymä

Leningrad, Simin pereulok № 3/25 (Gribojedovin kanavan kulma) Puh. 487-30, 477-20, 454-43, 492 88.

Perustettu tammikuussa 1930.

„Lengostrof" hallitsee kaikkia työnalla olevia polttoturvekaivamoja Leningradin alueella; uudestaan järjestettävät polttoturvetaloudet kuuluvat „Torfstroille".

V. 1931 on määrätty seuraava polttoturpeen tuotantomäärä:

№	Tuotantopaik. nimi	Piiri ja lähin rautatie-asema	Tuotettu v. 1930 (Tuhansissa tonneissa.)	Tuot.-ohjelma v. 1931 (Tuhansissa tonneissa.)	Kasvu %
1	Sinjavino	Systerbäck	336,6	418	124,17
2	Irinovskaja	Rahjan aseman (Lokakuun raut.)	120,4	232	192,6
3	Maatila „Randshenko"	Asema Kirpitsnyi savod, Lokak. rautat.	81,99	312	380,5
4	Shuvalovo		-		
5	Sasharka	Sapjornaja (Pohjoinen rautatie)	14,00	24	171,88
6	Krasnogvardeisk	Krasnogvardeisk (Lokakuun rautatie)	12,96	180	138,88
7	Drushnaja Gorka	Stroganovin asema (Lokak. rautatie)	25,00	31	124
8	Ust-Tosno	Popovkan asema (Lokakuun rautatie)	10,4	14	134,68
9	Uljanovskaja	Sablinovon asema	14,5	35	240,6
10	Griädyi	Griadyin asema (Lokakuun rautatie)	8,55	47	362,48

№	Tuotantopaik. nimi	Piiri ja lähin rautatieasema	Tuotettu v. 1930 (Tuhansissa tonneissa)	Tuot-ohjelma v. 1931	Kasvu
11	Nikitinskaja	Travkovin as. (Lokakuun rautatie)	14,95	16	1[illegible]
12	Pskovotorf	Pihkova, Ostrov Porhov, Opatska	33,76	75	222
13	Selivanovskaja	Lungatsinon asema (Muurmannin rautatie)	—	51	—
		Yhteensä	711,81	1508	211,9 %

Tuotannon laatuun nähden v. 1931 suunnitelma jakaantuu seuraavasti:

1. Hydrotorf	. . . . .	364	tuhatta tonnia	24 %
2. Hydroelevator	. . .	129	„ „	8,6 „
3. Freeseri	. . . . . .	411	„ „	27,3 „
4. Kone.nuottaus	. . .	604	„ „	40 „
Yhteensä	. . .	1508	„ „	100 %

Tuotettu polttoturve jaetaan Leningradin alueen kansantalousneuvoston kuluttajajärjestöille. Ennakkosuunnitelmien mukaan **polttoturpeen tuotanto seuraavina vuosina määritellään seuraavaksi** (ottaen huomioon rakenteilla olevat taloudet):

Tuhansissa tonneissa

V. 1930	1931	1932	1933	1934	1935
712	1.598	3.650	6.076	8.350	10.300

Rakenteilla ovat seuraavat uudet taloudet: Naasijan, Tuhunin, Dedovo Pole. Mshinskin, Pidebskin ja muutamia pienempiä talouksia.

Polttoturpeen osuus Leningradin alueen polttoainebalanssissa suunnitellaan seuraavasti (prosenteissa koko polttoainemäärään nähden):

V. 1930	1931	1932	1933	1937
5,6 %	9,8 %	16,5 %	22,8 %	35,4 %

Lengostorf'in hallinto.

KOMMUNISTI

№ 8—(92)
v. 1932. Huhtikuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Työtätekevien kansainvälinen taistelupäivä

TÄNÄ vuonna viettävät Neuvostoliiton työläiset ja työtätekevät proletariaatin kansainvälistä taistelupäivää, toukokuun ensimmäistä, viidennentoista kerran omassa proletaarisessa valtiossaan. Päivän vietto sitoutuu puolen vuoden päästä käsillä olevan Lokakuun vallankumouksen juhlaan valmistautumiseen. Jo yksistään tämä antaa tälle taistelupäivälle nyt oman merkityksensä. Viisitoista vuotta proletaarista vallankumousta — se on aikajakso, jonka suunnattoman merkityksen tuntevat kaikki luokkatietoiset työläiset kaikkialla maailmassa. Ja erikoisesti sen tuntevat Neuvostoliiton työläiset ja työtätekevät, jotka itse tapausten mukana eläneinä kaikkein parhaiten oivaltavat saavutustemme laajuuden.

Mitä meillä oli ennen vallankumousta, 14—15 vuotta sitten? Syvä rappiotila kaikilla aloilla, huutava kurjuus, työttömyys, nälkä. Ja sen jälkeen vielä 3—4 vuotta tuhoisaa luokkasotaa sisäisiä ja ulkoisia vihollisia vastaan, taloudellisten arvojen tuhoutumista ja ehtymistä. Rauhallisen rakennustyön aikaa meillä on ollut kaiken kaikkiaan vasta kymmenisen vuotta.

Ja mitä meillä kaikesta tästä huolimatta on nyt?

Tämän vuoden toukokuun ensimmäisellä on toinenkin erikoisuus: me vietämme sitä ensimmäisen viisivuotissuunnitelmamme viimeisenä, päättävänä vuonna. Ensimmäinen viisivuotissuunnitelma, jonka porvarillinen maailma aikoinaan ivallisesti leimasi bolshevikkien propagandatempuksi, toteutetaan neljässä vuodessa. Tähän tavattomaan saavutukseen, jonka edessä porvarillinen maailma nyt mykistyy, proletariaattimme ja työtätekevä väestömme on päässyt puolueensa johdolla, suurin ponnistuksin ja antautumuksellisesti taistellen. Mutta niinpä se sitten onkin saavutus, jonka tulokset näkyvät kaikilla aloilla. Köyhästä ja takapajuisesta maatalousmaasta maamme yhä enemmän muuttuu mahtavaksi teollisuusmaaksi. Jättiläismäisiä teollisuuslaitoksia pannaan käyntiin toinen toisensa jälkeen: Harkovin traktoritehdas, Moskovan ja Nishni-Novgorodin autotehtaat, Magnitogorin ja Kuznetskin metallurgiset tukikohdat Dneprin sähköasema jne. Tuotanto kasvaa tempoilla, joita ei missään kapitalistisessa maassa milloinkaan ole ollut. Itse maaseudulla tapahtuu syvällinen muutos: miljoonat hajalliset yksityiset pikkutaloudet muodostuvat vapaaehtoisen yhdistymisen, kollektivisoinnin kautta uudenaikaisiksi suurtalouksiksi, joille lakkaamatta kehittyvä suurteollisuutemme luo vankan teknillisen perustan (esim. traktoritehtaamme antavat tänä vuonna maataloudelle traktoreita 1 milj. hevosvoimaa). Jo nyt kuuluu noin 60 % kaikista Neuvostoliiton köy-

histä ja keskivarakkaista talonpoikaistalouksista kollektiivitalouksiin ja varmuudella voidaan sanoa, että kollektivisointi ja sen yhteydessä maaseudun kapitalististen ainesten perusosan likvidointi tulee meillä tämän ja ensi vuoden aikana pääpiirteissään loppuun suoritetuksi.

Sosialistisen suurteollisuuden ja sosialistisen maatalouden kehittyminen on luonut vankan taloudellisen pohjan sosialismin jatkuvalle rakentamiselle. Sosialismin perustus on laskettu. Maamme on siirtynyt sosialismin kauteen. Ja samalla kysymys "kuka kenet" — sosialismiko kapitalismin vaiko kapitalismi sosialismin—on maamme mittakaavassa lopullisesti ja peruuttamattomasti ratkaistu sosialismin hyväksi ja kapitalismia vastaan. Täyskollektivisoinnin ja kulakiston luokkana likvidoinnin yhteydessä murskaantuu kapitalismin kasvun taloudellinen pohja maaseudullakin, missä se näihin asti on ollut vankin. Kollektivisoitunut talonpoika on muuttunut neuvostovallan liittolaisesta sen aktiiviseksi tukijaksi. Suurteollisuudessa ovat kapitalistiset ainekset jo aikoja sitten menettäneet merkityksensä ja pienteollisuudessa ja kaupassa niiden merkitys supistuu nopeasti.

Tämän tosiasian — sosialismin kauteen siirtymisen ja sosialismin voiton — merkitys on niin suuri, ettei sitä aina tahdota jaksaa täydellisesti käsittää. Se merkitsee sitä, että se, mikä proletariaatille vielä parikymmentä vuotta sitten näytti olevan etäinen tulevaisuuden toive — sosialismi — on meillä nyt varma, kouriintuntuva todellisuus. Tosin sosialismi ei meillä esiinny valmiina, itsestääntoteutuvana ihannetilana, jollaiseksi pikkuporvarilliset utopistit sen mielellään kuvailevat. Siihen sisältyy vielä toistaiseksi määrättyjä puutteita ja heikkouksia ja se toteutuu vain ankaran työn ja taistelun avulla. Mutta toisinhan ei voi ollakaan. Kehityksen prosessi noudattaa tässäkin dialektiikan lakeja: sosialismi *kehittyy* olleesta, kapitalistisesta yhteiskunnasta ja siksipä siinä määrätyn ajan esiintyy tämän entisen yhteiskunnan *kielteisiäkin* jätteitä. Mutta tärkeintä on se, että se *kehittyy myönteiseen suuntaan*, kasvaa ja varmistuu, muuttuu hetki hetkeltä yhä elävämmäksi, todellisemmaksi ja läheisemmäksi. Ja se on tosiasia, jota ei voida kieltää. Siitä on todisteita kaikkialla. Kaikista vielä olevista puutteellisuuksista huolimatta sosialismiin siirtyminen ei suinkaan ilmene vain siinä, että meillä kasvaa sosialistinen teollisuus, muodostuu yhteistetty maatalous, kulakisto likvidoitaan jne. Ei, vaan se lyö samalla myöskin leimansa itse työtätekevien joukkojen asemaan ja elämään. Myöskin siinä tapahtuu jatkuvia ja yhä huomattavampia muutoksia. Työttömyys, tuo kapitalistisen maailman hirvittävä sairaus, on meillä likvidoitu. Työtätekevien elinolot niin kaupungeissa kuin myöskin maaseudulla paranevat. Kulttuuritaso kohoaa. Entisyyden perintö: köyhyys, pimeys, tietämättömyys, likaisuus katoaa — ei ehkä aina ja kaikkialla niin nopeasti kuin toivottaisiin, mutta kuitenkin varmasti. Ja samalla, kun työtätekevien elintaso kohoaa, samalla kasvaa myös niiden kiintymys neuvostovaltaan, kohoaa poliittinen ja tuotannollinen aktiivisuus.

Myöskään Neuvostoliiton suomenkielisen väestön asuma-alueilla vallankumousvuodet ja varsinkaan viisivuotissuunnitelman aika eivät ole menneet ohi jälkeä jättämättä. Takapajuisesta, unoh-

detusta raja-alueesta Karjala on muuttunut ja muuttuu kulttuuriseksi teollisuusalueeksi. Niin Karjalassa kuin Leningradin alueellakin suomenkielisenkin talonpoikaisväestön perusjoukot kulkevat kollektivisoinnin valtatietä sosialismiin, jättävät taaksensa köyhyyden ja pimeyden. Sosialistisen suomenkielisen kansanvalistuksen ja sivistystyön alalla meillä on saavutuksia, joita ei missään suhteessa voida edes verrata siihen mitättömään ja hengeltään taantumukselliseen suomenkieliseen sivistystyöhön, mitä meillä oli ennen vallankumousta.

Tällainen on nykyisyys. Entä tulevaisuus? Eteemme avartuvat toisen viisivuotissuunnitelman näköalat, suunnitelman, jonka pääpiirteet määriteltiin puolueemme XVII konferenssissa. Tämä suunnitelma on taloudellisen ja kulttuurisen nousun entistä nopeampien temppojen suunnitelma. Jo muutamat viittauksetkin erinäisiin lukuihin toteavat tämän: sähköenergian tuotanto tulee toisen viisivuotisen aikana kasvamaan kuusinkertaisesti ensimmäisen viisivuotissuunnitelman loppuun verrattuna, konerakennusteollisuus laajenee 3—3½ kertaa, naftan ja hiilen tuotanto kasvaa 2½—3 kertaa, rautatieverkko laajenee 25—30 tuh. kilometrillä, autoja tullaan toisen viisivuotissuunnitelman loppuun mennessä valmistamaan 300—400 tuh. vuosittain, traktoreita 170 tuh., valurautaa 22 milj. tonnia jne. Maastamme tulee teknillisesti etumaisin maa Euroopassa ja se pääsee taloudellisesti täysin riippumattomaan asemaan kapitalistiseen maailmaan nähden. Maataloudessa tapahtuu täydellinen sosialistinen rekonstruointi uusiaikaisen tekniikan pohjalla ja satoisuus kohoaa huomattavasti (jyväviljain alalla 40 %). Tavattoman voimakas tulee olemaan myöskin työtätekevien hyvinvoinnin kasvu: väestön varustamista teollisuustavaroilla ja elintarpeilla tullaan lisäämään vähintään 2—3 kertaa nykyisestään. Tämä suunnaton nousu on mahdollinen kansantalouden yleisen suurenmoisen nousun pohjalla.

Suurteollisuuden valtava kasvu, maatalouden kohoaminen ja sosialistis-teknillinen rekonstruointi sekä yleisen hyvinvoinnin kasvu luovat pohjan sosialismin entistä nopeammalle etenemiselle. Niinpä onkin toisen viisivuotissuunnitelman poliittiseksi perustehtäväksi otettu ei enempää eikä vähempää kuin luokkien likvidointi, s.o. riistävien luokkien ja toisen ihmisen harjoittaman toisen ihmisen riiston täydellinen hävittäminen, luokattoman sosialistisen yhteiskunnan rakentaminen. Maatalouden sosialistisen ja teknillisen rekonstruoinnin tietä tullaan luomaan edellytykset maaseudun ja kaupungin välisen vastakkaisuuden täydelliselle hävittämiselle.

Tehtävät ovat suuret. Ne edellyttävät vielä paljoa suurempia ja syvällisempiä muutoksia olosuhteissa ja itse ihmisissä kuin mitä tähän asti on tapahtunut. Mutta sosialismin tähänastiset saavutukset ovat luoneet niille reaalisen pohjan. Ne ovat täysin mahdolliset toteuttaa valppaasti ja säälimättömästi jatkaen taistelua puolueemme johdolla kaikkia luokkavihollisia ja niiden jätteitä vastaan, taistelussa ne lopullisesti likvidoiten.

Ensimmäisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisellä toteuttamisella ja toisen viisivuotissuunnitelman avaamilla näköaloilla on suunnaton kansainvälinen merkitys. Sosialismin toteutuminen elävässä käytännössä, sen kasvaminen ja vahvistuminen osoittaa

kaikkien kapitalististen maiden riistetyille ja orjuutetuille joukoille, että ihmiskunnan historiassa on kääntynyt uusi lehti, että tulevaisuus ei ole kapitalistien ja kapitalismin, vaan proletariaatin ja sosialismin. Tämän seikan merkitys on sanomattakin selvä. Koko maailman työtätekevien mielenkiinto ja myötätunto sosialismin maata kohtaan kasvaa. Neuvostoliiton kansainvälinen mahti kohoaa. Mutta samalla "ikuisen kapitalismin" auktoriteetti alkaa pahasti laskea kaikkien takapajuisimpienkin työtätekevien joukkojen keskuudessa.

Minkälainen on sitten tilanne ja minkälaiset ovat tulevaisuuden näköalat kapitalistisissa maissa?

Jo kolme vuotta kestänyt kapitalismin yleismaailmallinen pula jatkuu edelleen. Tavaravarastot kasvavat jatkuvasti, tuotanto supistuu, työttömyys kasvaa. Saksan konjuktuuri-instituutin tietojen mukaan maailman teollisuustuotannon indeksi (laskelman perusteena on 10 tärkeintä kapitalistista maata) oli (vuosi 1928 laskettuna 100:ksi) v. 1929 107,8, v. 1930 97,8 ja v. 1931 vain 82,5. Saksassa on teollisuustavaroiden kokonaistuotanto supistunut v. 1929 keskitasoon verrattuna 46 %:lla ja oli se joulukuussa 1931 1890-luvun loppuvuosien tasolla. Yhdysvalloissa tuotannon indeksi on laskenut 119:stä v. 1929 (1923—24=100) 74,7 v. 1931 ja Iso-Britanniassa 110,6 (1924=100) 84,1.

Pulan kärjistyessä kapitalistit kehittävät taloudellista hyökkäystään työtätekeviä vastaan, voidakseen näiden kustannuksella säilyttää riistovoittonsa pula-ajasta huolimatta. Seurauksena on työtätekevien aseman tavaton ja jatkuva kurjistuminen. Rinnan joukottaisten työstäerottamisten ja työpalkan laskuun tapahtuvien työviikkojen lyhentämisen kanssa pitennetään työssäolevien työpäivää; toisissa maissa se on joillakin teollisuusaloilla venytetty jo 12—13 tuntiseksi. Työehtoja kiristetään ja työpalkkoja alennetaan; Saksan konjuktuuri-instituutin laskelmien mukaan olivat sikäläisen teollisuusproletariaatin tulot viime vuoden lopussa vain 60 % sen tuloista v. 1929 lopussa. Palkkain alentaminen 20—30 %:lla on kaikissa kapitalistisissa maissa aivan yleistä. Yhteiskunnallisen vakuutuksen jätteet ja muut työläisten yhteiskunnan tai työnantajain taholta saamat vähäisetkin taloudelliset edut tuhotaan ja tehdään mitättömiksi. Lopputuloksena on ääretön hätä ei ainoastaan työläisten, vaan myöskin pulan kourassa sortuvan pikkuporvariston ja toimettomaksi joutuneen sivistyneistön keskuudessa. Nälkäkuolemat ja taloudellisen hädän aiheuttamat itsemurhat ym epätoivoiset teot ovat monissa kapitalistimaissa nykyään jokapäiväisiä asioita.

Yhtä raateleva on pula maaseudulla. Maataloustuotteille ei ole menekkiä. Ansiotöitä ei ole. Kymmenet ja sadat tuhannet köyhät talonpoikaistaloudet sortuvat menekkipulan, luottopulan, teollisuustavaroiden suhteellisen kalleuden, raskaiden verojen ja velkojen vuoksi tiloiltaan, niiden omistajat joutuvat maantielle, kerjäläistyvät. Hätä on maaseudulla yhtä suuri ellei suurempi kuin kaupungeissa.

Rajamme takana olevassa fasistisessa Suomessa, jossa niin halukkaasti sepitetään juttua meillä muka vallitsevasta kurjuudesta, ei tilanne ole suinkaan parempi kuin monessa muussakaan kapitalistisessa maassa. Maan 3½ miljoonasta asukkaasta kärsii, perheet mukaanluettuna, 300—400 tuh. henkilöä välittömästi työttömyydestä. Joka päivä toimitetaan

kymmenittäin talonpoikaistalouksien ym. pakkohuutokauppoja. Pettuleivän syönti on tullut varsinkin maan pohjoisosissa aivan yleiseksi. Nälkäkuolemat ja itsemurhat käyvät yhä tavallisemmiksi.

Pitkällisyydestään ja syvyydestään huolimatta talouspulassa ei vieläkään ole havaittavissa käännettä. Päinvastoin taloudellisen toiminnan käyrä kulkee kaikkialla kapitalistisessa maailmassa edelleenkin alaspäin.

Yrittäessään rajulla kilpailulla toistensa kanssa murtaa itselleen ulospääsyn kriisistä Imperialistit tietoisesti harjoittavat inflation politiikkaa. Kun punnan romahdus Englannissa v. 1931 lopussa aiheutti rahajärjestelmän järkähtymisen 36 maassa, niin nykyisin alkavat inflatiopolitiikkaan siirtyä muutkin kapitalistiset maat, jotka tähän asti ovat siltä itsensä varjelleet. Saksassa esitetään tärkeimpien monopolistiryhmien (Terästrusti) ja maatalouskapitalistien taholta yhä voimakkaammin inflatiovaatimuksia, joita Brüningin hallitus ja sosialidemokraatit nykyisin avoimesti tukevat. Yhdysvalloissa, joka tähän asti on ollut kultakannan lujin linnake ja jossa pankkiromahdusten luku jo tämän vuoden kahden ensi kuukauden aikana kohosi yli neljänsadan, Hooverin hallitus on molempien johtavien porvaripuolueiden ts. koko porvariston kannattamana ryhtynyt useihin samanluontoisiin toimenpiteisiin. Selvää on, että tämän politiikan seuraukset koituvat raskaiksi työtätekeville, joita sen avulla rosvotaan entistäkin perinpohjaisemmin.

Pyrittäessä pääsemään ulos pulasta käytetään yleisesti dumpingia; monet kapitalistiset maat harjoittavat sitä häikäilemättömästi. Toisaalta taas jatkuvasti kohotetaan tullimuureja sisäisten markkinain suojaamiseksi. Näiden toimenpiteiden seurauksena luonnollisesti on vain pulan entistä jyrkempi syveneminen kansainvälisessä mitassa.

Kilpailu ulkoisista markkinapaikoista, raaka-ainelähteistä ja pääomain vientimaista kiihtyy. Kysymys maailman — markkinapaikkojen ja vaikutusalueiden — uudelleen jakamisesta eri imperialististen valtain kesken käy yhä aktuellisemmaksi. Mutta se voidaan ratkaista vain sodalla. Sotavarustelut kasvavat huimasti ja sotatarveteollisuus on ainoa nykyisin "kukoistava" teollisuusala. Imperialististen valtojen välisten ristiriitojen jyrkkenemisen vuoksi sodanvaara on käynyt entistä konkreettisemmaksi; Kiinassa se on muuttunut jo välittömäksi todellisuudeksi. Yhä useammat kapitalismin edustajat alkavat avoimesti julistaa, että sota on kapitalistisen maailman ulospääsy pulasta: se korjaisi työttömät rintamille, parantaisi jo sodan aikana konjunktuureja eräillä (sotavarustelun kanssa yhteydessä olevilla) teollisuusaloilla ja lopputuloksena avaisi (voittaneille) maille mahdollisuuden uuteen "kukoistuskauteen".

Perusristiriita on kuitenkin sosialistisen ja kapitalistisen maailman välillä. Viittasimme jo edellä sosialismin menestyksellisen rakentamisen vallankumouksellistuttavaan vaikutukseen kapitalistimaiden työtätekeviin nähden. Jokainen sosialismin rakentamisessa saavutettu edistysaskel horjuttaa kapitalismin perusteita. Siksi kaikkien imperialististen valtain, jotka sitäpaitsi haluisivat alistaa maamme riistoalueekseen, siirtomaakseen, sotavarustelut tähtäävät ennen kaikkea Neuvostoliittoa vastaan ja kiihdytetyllä vauhdilla. Siihen loppukädessä tähtää Japa-

nin rosvosota Kiinassa ja siihen tähtäävät ne monenlaiset suunnitelmat, liittoutumisyritykset ja konferenssit, joita varsinkin Ranskan imperialismin taholta innokkaasti johdetaan. Tosin imperialististen valtain keskinäiset eturistiriidat ovat tässäkin häiritsevänä tekijänä; viimeisimpänä esimerkkinä siitä on "Tonavan federation" suunnitelman raukeaminen. Mutta vaikka mainitut ristiriidat häiritsevätkin ja hidastuttavat imperialismin Neuvostoliittovastaisen rintaman tiivistymistä, niin kaikilla imperialistisilla valloilla on kuitenkin yhteisenä pyrkimyksenä hyökätä Neuvostoliittoa vastaan ja epäonnistumisistaan huolimatta ne yhä uudestaan yrittävät löytää tälle yhteisrintamalleen yhtenäisen pohjan. Tänä vuonna tapahtuu toukokuun 1 päivän vietto sodanvaaran ja Neuvostoliittovastaisen intervention entistä suuremman uhkan alaisena. Tämän tosiasian edessä ei saa silmiä sulkea eikä vähääkään hämätä sen tajuamista kaikella selvyydellä ja konkreettisuudella.

Pakottaakseen työtätekevät alistumaan taloudellisen asemansa jatkuvaan kurjistumiseen ja puhdistaakseen selkäpuolen sodan varalta porvaristo kaikissa maissa siirtyy yhä enemmän, joko "laillista" tai laitonta tietä, fasististen ja terrorististen hallitsemismenemismenetelmien käyttämiseen. Mutta toisaalta se myös kohtaa yhä päättävämpää vastustusta työtätekevien joukkojen taholta. Kuluneen talven aikana ovat vallankumoukselliset liikehtimiset monissa maissa huomattavasti kasvaneet. Unkarissa, Puolassa, Espanjssa ja Tshekko-Slovakiassa on ollut poliittisia lakkoja, Saksassa keräsi kommunistinen puolue presidenttivaalien ensimmäisessä äänestyksessä 5 miljoonaa ääntä, Tshekko-Slovakiassa, Puolassa, Ranskassa, Yhdysvalloissa ym on ollut suuria lakkoja, mielenosoituksia ja barrikaaditaisteluja, Espanjassa, Jugo-Slaviassa, Puolassa, Unkarissa, Rumaniassa ovat maaseudun riistetyt talonpojat ja palkkatyöläiset liikehtineet ja usein suorastaan kapinoineet, Intiassa ja muissakin siirtomaissa on vähän väliä ollut lakkoliikkeitä ja levottomuuksia. Samaan aikaan kommunististen puolueiden vaikutus työtätekevien keskuudessa kasvaa ja sosialidemokratian vaikutus vähenee, vaikkeikaan vielä riittävän nopein tempoin. Sodan vaaran konkreettisuuden tajuten joukot käyvät myöskin välittömään taisteluun sitä vastaan: Yhdysvalloissa, Saksassa, Ranskassa, Englannissa, Puolassa ym. on ollut suuria sodanvastaisia kokouksia ja mielenosoituksia. Lyhyesti sanoen kapitalististen maiden työtätekevät joukot siirtyvät yhä päättävämpään ja järjestyneempään vastahyökkäykseen kapitalismin taloudellista ja poliittista puristusta ja sodanvalmisteluja vastaan. Ne valmistuvat vallankumoukselliseen pulasta ulospääsyyn.

Näin erilainen on tilanne meillä ja kapitalistisissa maissa. Meillä on kaikilla aloilla suuria saavutuksia, ja vielä suurempina ja enemmän lupaavina sekä täysin reaalisina avautuvat eteemme tulevaisuuden näköalat toisessa viisivuotissuunnitelmassa. Työtätekevien joukkojen aineellinen ja kulttuurinen taso kohoaa ja heidän aktiivisuutensa ja luottamuksensa omaan valtaansa kasvaa. Kapitalistisissa maissa on yleinen epävakaisuus, työttömyys kerjäläistyminen, nälkä ja epätoivo; tulevaisuus ei lupaa mitään parempaa; työtätekevissä joukoissa kasvaa viha vallitsevaa järjestelmää ja porvarillisia vallanpitäjiä koh-

taan, puhjeten esiin vallankumouksellisina liikehtimisinä.

Kapitalistisissa maissa on toukokuun ensimmäinen päivä tänä vuonna kärjistyneiden taistelujen juhla. Työtätekevät joukot taistelevat elinehdoistaan ja alkeellisista oikeuksistaan ja valmistautuvat taisteluun niitä riistävän ja orjuuttavan mädän kapitalistisen järjestelmän kukistamiseksi.

Meillä on tämä päivä suurten voittojen ja saavutusten, mutta samalla myöskin taistelujen juhla. Kulumassa olevan viisivuotissuunnitelman päättävän vuoden tehtävien täyttäminen — joka on toisen viisivuotissuunnitelman menestyksellisen toteuttamisen tärkein ennakkoehto — vaatii taisteluja ja ponnistelua. Meidän on suoriuduttava niistä voitokkaasti. Meillä suomenkielisen väestön asuma-alueilla ovat hetken tärkeimpiä taloudellisia tehtäviä, joihin toukokuun ensimmäisenäkin on kiinnitettävä vakava huomio, uitto- ja kevätkylvösuunnitelmien menestyksellinen toteuttaminen. Kollektiivitalouksiemme taloudellis-organisatooriseen lujittamiseen ja tov. Stalinin kuuden ehdon käytäntöön sovelluttamiseen niissä on niin tänä taistelupäivänä kuin muulloinkin oltava huomiomme kohteena.

Ympärillämme vaanii kapitalistinen maailma. Omassa maassamme luokkaviholliset, jotka näkevät tuhon kiertämättömänä edessään, tekevät vimmattua vastarintaa. Kysymys "kuka kenet" on siirtynyt kansainväliselle areenalle. Kahden maailman välinen vastakohtaisuus syvenee ja kärjistyy hetkittäin. Taistelut lähenevät. Kunkin on seisottava vartiopaikalla entistä valppaampana, tietoisena tehtävästään sosialismin suurella taistelurintamalla. Tämän tietäen on tärkeimpiä tehtäviämme maamme puolustuskuntoisuuden kaikinpuolinen lujittaminen, Punaisen armeijamme ja laivastomme teknillisen mahdin lisääminen, työtätekevien *joukkojen puolustusvalmeuden kohottaminen* OSO:n toiminnan tehostamisen avulla. Kulakkien ja muiden luokkavihollistemme vastarinnan entistä ratkaisevammin nujertamiseksi on tärkeätä lujittaa proletariaatin diktatuurin kaikkien elinten ja ennenkaikkea neuvostojen työtä. Ne on puhdistettava luokkavieraista aineksista, missä sellaisia on päässyt niihin tunkeutumaan, niiden toimintaan on osallistutettava entistä suuremmat joukot ja niiden työn laatua on kaikin tavoin parannettava.

Sosialismin voitot olemme saavuttaneet leniniläisen puolueemme johdolla, tinkimättä taistellen sen päälinjan puolesta niin oikeistolaista kuin "vasemmistolaistakin" opportunismia vastaan. Vain puolueemme johdolla ja hellittämättä taistellen kahdella rintamalla voimme suoriutua nykyisen päättävän vuoden suurista tehtävistäkin ja luoda takeet toisen viisivuotissuunnitelman vielä suurempien tehtävien toteuttamiselle. Siksi on puolueen vaikutusta kaikkialla voimistettava ja laajennettava. Siihen on värvättävä parhaita työläisiskureita ja etumaisia kollektivisteja. Puoluesolujen toimintaa kollektiivitalouksissa ja tietysti muuallakin on elävöitettävä ja voimistettava. Puoluekasvatusta on tehostettava. Puolueen jäsenet ja puolueettomat työtätekevät on opastettava ymmärtämään puolueen politiikkaa, noudattamaan ja puolustamaan sen linjaa, paljastamaan ja torjumaan kaikki opportunismin ilmaukset, missä tahansa niitä esiintyykään. Puoluekasvatuksen ja teoreettisen opiskelun tehostaminen on tärkeätä myös

toisen viisivuotissuunnitelman ja sen poliittisen perustehtävän — luokkien likvidoinnin — näkökannalta. On selvää, että se vaatii työtätekeviltä ja ennenkaikkea niiden etujoukon, kommunistisen puolueemme, jäseniltä teoreettisen tietoisuuden jatkuvaa syventämistä ja laajentamista.

Sosialismin voitokkaasti edetessä trotskilaiset ja muut luokkavihollisemme ovat yhä täydellisemmin menettäneet mahdollisuutensa välittömästi vaikuttaa työtätekeviin joukkoihimme. Tämän vuoksi ne ovat turvautuneet ja turvautuvat taistelussaan puoluettamme vastaan aatteellisiin salakuljetusyrityksiin, siten voidakseen vääristellä ja häpäistä leninismiä, joka on puolueemme voitokkaan politiikan perusta. Näihin salakuljetusyrityksiin nähden on oltava valppaina, ne on päättävästi paljastettava ja torjuttava. Mädästä liberalismista niihin suhtautumisessa on tehtävä loppu. Tähän valppauteen ja yleensä toimintamme itsetarkasteluun tov. Stalinin kirjeen pohjalla on meillä suomenkielisenkin väestön keskuudessa syytä. Jotakin on tällä alalla jo tehty, mutta ei läheskään riittävästi. Työtä on edelleen jatkettava, laajennettava ja syvennettävä.

Toukokuun ensimmäisenä päivänä meillä on merkittävänä suuria saavutuksia sosialismin rakentamisessa. Täyttämällä itsekukin taistelutehtävämme, noudattamalla puolueen päälinjaa ja valppaasti taistelemalla sen puolesta kaikkialla ja kaikilla aloilla me tulemme moninkertaistamaan nämä saavutukset. Kuljemme yhä valtavammin askelin eteenpäin sosialismin tiellä, kuljemme kohti Maailman Lokakuuta!

Kommunismin koulu

TÄMÄN kuun 20 p:nä kokoontui Moskovassa yleisliittolainen ammattiliitojen IX kongressi. Lehtemme ilmestyessä on kongressi jo alottanut työnsä. Tulemme sitä selostamaan lähemmin seuraavissa numeroissa. Tällä kertaa kiinnitämme lukijaimme huomiota niihin suuriin tehtäviin, jotka ammattiliitoilla on suoritettavanaan, selostaen tässä tarkoituksessa puolueemme päälehden kirjoitusta ennen kongressin kokoontumista.

Ammattiliitot ovat proletariaatin joukkojärjestöistä eräs kaikkein laajin ja mahtavin. Ne vetävät piiriinsä *koko työväenluokan*. Ammattiliitot ovat tärkein vipusin, proletaarisen diktatuurin systeemissä, ja näyttelevät erikoisen tärkeätä osaa taistelussa sosialismin rakentamisen puolesta. Eikä ole ihme, että ammattiliittojen tehtävistä on erikoisesti sosialistisen rakennustyön käänteentekevillä etapeilla käyty ankaraa taistelua.

Menshevikit — tuo vastavallankumouksellisen porvariston likainen taistelujoukko — ammattiliittoihin työntyen yritti itsepintaisesti suorittaa siellä halpamaista hajoittavaa työtänsä. Suurella itsepäisyydellä hyökkäili trotskilaisuus menshevikkejä auttaen puolueen linjaa vastaan ammattiliittokysymyksessä. Tänne suuntasi iskunsa myöskin shljapnikovilainen “työläisoppositio”, jonka katsantokannoissa kietoutui anarkosyndikalismi vaivaisesti yhteen menshevismin kanssa. Loppujen lopuksi myöskin vastavallankumo-

uksellisen menshevismin kannalle joutunut Rjäsanov työskenteli innokkaasti sillä alalla.

Bolshevistinen puolue löi päättävästi takaisin kaikki nämä yritykset. Leppymättömässä taistelussa luokkavihollista ja sen agentteja vastaan puolue selvästi määritteli ammattiliittojen osuuden ja tehtävät proletariaatin diktatuurin kaudella.

Ammattiliitot ovat kommunismin koulu, painosti Lenin väsymättömästi. Ammattiliitot ovat "yhdistymisen, solidaarisuuden, omien intressiensä puolustamisen, taloudenhoidon ja hallinnon koulu."

"Ammattiliittojen täytyy olla lähimpänä ja varmana auttajana valtiolliselle vallalle, jota johtaa kaikessa sen poliittisessa ja taloudellisessa työssä työväenluokan tietoinen etujoukko — kommunistinen puolue. Ollen kommunismin kouluna yleensä, ammattiliittojen täytyy olla erikoisesti sosialistisen teollisuuden ja sittemmin vähitellen myöskin maatalouden hallinnon koulu kaikille työläisille ja sittemmin kaikille työtätekeville" (Lenin).

Neuvostoliiton talous on sosialistisen hyökkäyksen raiteilla kasvanut ja lujittunut. Kasvaneet ja lujittuneet ovat myöskin työväenluokan rivit.

Lenininläisen puolueen johdolla, liittäen yhteen yhä uusia ja uusia miljooneja proletaareja, ovat kasvaneet ja lujittuneet myöskin ammattiliitot.

Uudelleenrakentamisen kausi, laajennettu sosialistinen hyökkäys ja luokkavihollisen vastustuksen kärjistyminen ovat asettaneet koko laajuudessaan puolueen ja proletariaatin eteen uudet tehtävät, ovat luoneet uudet ehdot, jotka vaativat työväenluokan kaikkien järjestöjen työn ratkaisevaa uudelleenjärjestelyä.

Vanha ammattiliittojen oikeisto-opportunistinen johto vastusti tätä uudelleenjärjestelyä. Työläisjoukkojen luovan aktiivisuuden myrskyinen kasvu meni vanhan ammattiliittojohdon ohi sen sitä huomaamatta. Eikö tästä ole selvänä todisteena se tosiasia, että sosialistisen kilpailun ja iskuruuden mahtava laajentuminen ei saanut kannatusta vanhan ammattiliittojohdon taholta, vaan törmäsi aluksi opportunistisen välinpitämättömyyden jäiseen vuoreen sittemmin suoranaiseen opportunistiseen vastustukseen ?Tässä paljastui koko voimalla bolshevismille sovittamattomasti vihamielinen *tradeunionistinen tendenssi.*

Esiintyen puolueen lenininläistä linjaa vastaan, joka päättävästi laajensi sosialistista hyökkäystä neuvostomaan teollistuttamisen ja maatalouden kollektivisoimisen pohjalla, ammattiliittojen oikeisto-opportunistinen johto työnsi ammatillisen liikkeen tradeunionistiseen suohon. Se asetti eri työläisryhmien verstasintressit sosialismia rakentavan *proletariaatin luokkatehtäviä* vastaan. Työläisten taloudellisten tarpeiden funktsiot asetti se vastakkain työläisten sosialistisen talouden kohottamiseen osallistumisen tehtävien kanssa, niiden hallinnossa ja sosialistisen rakennustyön vaikeuksien voittamisessa. Osoittaaksemme vanhan ammattiliittojohdon opportunistisen vääristelyn koko syvyyden bolshevismin perustavimmissa ohjelma-kysymyksissä, riittää kun muistutamme mieliin vaikkapa vain seuraavan toveri Tomskin lausunnon:

"...Itse tosiasia välttämättömyydestä keskittää ammattiliittojen koko huomio työläisten taloudellisten intressien puolustamiseen on räikeässä ristiriidassa liittojen

osallistumisen kanssa teollisuuden hallintoon, sillä ei ole mahdollista samanaikaisesti hallita tuotantolaitosta liikemiesmäisen laskelman mukaisesti ja esiintyä palkkatyöläisten taloudellisten intressien esittäjänä ja puolustajana".

Voisiko työväenluokka parantaa omaa aineellista asemaansa huolehtimatta tuotannon kehittämisestä, työn tuottavaisuuden kohottamisesta, taistelematta industrialisoinnin ja maatalouden sosialistisen uudelleenrakentamisen puolesta? Työläisten aineellisen aseman parantaminen Neuvostoliitossa on irroittamattomasti ja elimellisesti sidottu sosialistisen tuotannon nousuun. Neuvosto-ammattiliittojen puolustusfunktsiot samoin kuin myöskin niiden tehtävät joukkojen mobilisoimiseksi taisteluun tuotannon parantamisen ja työn tuottavaisuuden kohottamisen puolesta sekä taisteluun byrokraattisia vääristelyjä vastaan valtio- ja talouskoneistossa ovat vain yhden lujan kokonaisuuden eri puolina.

Puolue löi oikeisto-opportunismin — kulakiston agenttuurin, täydellisesti hajalle. Oikeisto-opportunistisen johdon murskaaminen, johdon, joka yritti asettaa vastakkain liitot ja puolueen, tahtoi työntää ammattiliikkeen tradeunionistiselle ja politiikasta irtautumisen tielle, koettaen aseistariisua ammattiliitot sosialistisen hyökkäyksen kehittämisen tilanteessa, oli ratkaisevana ehtona ammattiliittojen perusteellisen uudelleenjärjestämisen menestykselle.

Ammattiliittojen kulkema tie VIII:sta IX:een edustajakokoukseen on tradeunionististen tendenssien ja ainesten päättävän likvidoimisen ja päättävän *tuotantoa ja iskulaisuutta* kohden järjestäytymisen tie.

Industrialisoinnin ja maatalouden sosialistisen uudelleenjärjestämisen suuret saavutukset ovat aikaansaaneet ja aikaansaavat työväenluokan jatkuvan aineellisen ja kulttuurisen aseman paranemisen. Työttömyys on likvidoitu. Teollisuustyöläisten suuri enemmistö on siirretty 7-tuntiseen työpäivään. Työpalkka kohoaa ja työläisvarustelun fondit kasvavat. Sosialistisen vakuutuksen fondit ja työläisen huollon muut muodot lisääntyvät. Sosialistisen talouden voiman kasvu luo mahdollisuudet suurelle sijoitusten kasvulle asunto- ja kaupunkirakennuksiin: 3,371 miljoonan ruplan asemasta vuonna 1927—28 sijoitetaan viisivuotissuunnitelman viimeisenä vuonna varoja yli 9,700 miljoonan ruplan!

Tässä on vielä paljon vaikeuksia ja puutteita, jotka vaativat sitkeätä taistelua. Mutta sosialistinen maa siirtyy jättiläisaskelin eteenpäin sosialistisen talouden ja työläisten aineellisten ja kulttuuri elinehtojen parantamisen kasvun tiellä.

Neuvostoliiton työväenluokan voitot kuvastuvat erittäin selvästi tarkastettaessa niitä ankaran maailmanpulan taustaa vasten, maailmanpula kun jatkuvasti heittää kadulle ja tuomitsee köyhyyteen sekä nälkään yhä uusia miljooneja proletaareja.

Neuvostoliiton voittoisan kehityksen suurena tekijänä on sosialistisen kilpailun ja iskuruuden myrskyisä kasvu. Neuvostoliiton proletariaatti on antanut lukemattoman määrän esimerkkejä todellisesta sankarillisuudesta sosialistisen rakennustyön rintamalla. 4 miljoonaa iskulaista, 155 tuhatta itsekannattavaisuuden perustalla työskentelevää prikaatia ovat todisteena siitä, että työ on muuttumassa kunnia-asiaksi, maineen ja sankaruuden asiaksi.

Sosialistinen kilpailu kohoaa korkeammalle asteelle, yhä laajemmin ja laajemmin kasvavat sen korkeammat muodot (vastasuun-

nitelma, työvuorojen vastasuunnitelma, itsekannattavaisuuden perusteella työskentelevät prikaatit), laajenee taistelu sen laadun kohottamisen puolesta. Jatkuvasti kasvaa työväenluokan tuotannollinen aktiivisuus, kohoaa sen kulttuurinen taso, suurenevat sen vaatimukset ja tarpeet. Uusi tilanne, uudet ehdot asettavat ammattiliittojen eteen uusia tehtäviä. Ammattiliittojen IX:n edustajakokouksen on kaikella välttämättömällä konkreettisuudella ja selvyydellä määriteltävä nämä uudet tehtävät ja ammattiliittojen työn tiet ehdoissa, joissa sosialistisen talouden perustan rakentaminen on suoritettu, joissa työväenluokalle välittömästi avautuvat XVII puoluekonferessin osottamat, mitä suurimmat perspektiivit sosialismin rakentamisesta toisen viisivuotissuunnitelman kaudella.

XVII puoluekonferenssin päätökset asettavat ammattiliitoille jättiläismäisiä tehtäviä. Ammattiliitot — ovat kommunismin koulu, mitä laajempien työläisjoukkojen proletaarisen luokkakasvatuksen koulu. Ja niiden tehtävät kapitalismin jätteiden hävittämisessä ihmisten tietoisuudesta ovat tosiaankin suuret.

Ammattiliitot kehittävät työtänsä ehdoissa, jolloin työttömyys on likvidoitu, jolloin kuukausittain liittyy satojatuhansia uusia työläisiä proletariaatin riveihin. *Taistelu porvarillisia jätteitä ja eri työläiskerroksissa esiintyviä mielialoja vastaan, luja ja sitkeä taistelu jokapäiväisessä työssä sosialistisen työhönsuhtautumisen juurruttamisen puolesta, työkurin lujittamisen puolesta, jokaisen työläisen proletaarisen itsetietoisuuden kohottamisen puolesta — tässä ammattiliittojen keskeisin tehtävä.*

Ammattiliittojen jäsenmäärä on kasvanut 10,994 tuhannesta vuonna 1928 16,504 tuhanteen tammikuun 1 p. vuonna 1932. Miljoonia työläisiä on vielä amattiliittojen ulkopuolella. Uusien työläisten lukumäärä tulee jatkuvasti kasvamaan. Jokaisen ammattiliittojärjestön täytyy osata vallata vaikutuksensa ja työnsä alaiseksi uudet työläiskerrokset, jotka eivät ole läpikäyneet luokkataistelun koulua. Ammattiliittojen täytyy olla joustavia ja aktiivisia, ulottaen toimintansa kaikkialle ja nojaten proletaarisiin peruskaadereihin, etumaisimpiin iskulaisiin, niiden täytyy sosialistisesti uudelleenkasvattaa uudet työläiset ja antaa ratkaiseva vastaisku luokkavihollisellle ja sen agenteille.

Uudella tavalla työskentelyn kuusi ehtoa yhdistävät irroittamattomaksi kokonaisuudeksi tuotannon ja työn järjestelyn uudelleenjärjestämisen tehtävät työläisten aineellisen ja kulttuurisen elintason kohottamisen tehtäväin kanssa. Joukkojen mobilisointi taisteluun Stalinin kuuden ehdon toteuttamisen puolesta esiintyy ammattiliittojen taistelutehtävänä.

Tässä ovat ammattiliitot vielä suuresti jälessä. Taistelu henkilövastuuttomuutta ja palkkojen tasoittamispyrkimystä vastaan ei voi päättyä menestyksellisesti paperipäätösten ja korkealentoisten deklaratioiden avulla. Tässä tarvitaan todella käytännöllistä johtoa, kykyä seurata vihollista askel askeleelta. Voisiko pikkuporvarillinen palkkojentasotuspyrkimysjärjestelmä tulla likvidoiduksi, ellei tariffi- ja normeeraustyö tule kohotetuksi vastaavalle tasolle? Ei missään tapauksessa. Mutta kuinka paljon ammattiliittojärjestöt ovat vakavasti ja konkreettisesti käsitelleet tätä kysymystä?

Vastuuttomuuden ja henkilövastuuttomuuden likvidoiminen, uudella tavalla johtaminen edellyttävät ratkaisevana ehtona *yksipäällikkyyden lujittamista ylhäältä*

alas asti. Mutta suuressako määrin ammattiliittojärjestöt vakavasti, käytännössä taistelevat ankaran yksipäällikkyyden puolesta, mikä yhteenkietoutuu voimakkaan sosialistisen kilpailun ja joukkojen luovan aktiivisuuden nousun kanssa? Tämänlaatuisia esimerkkejä voisi esittää hyvin paljon. Ilman työnsä uudelleenjärjestelyä ammattiliitot eivät voi tulevaisuudessa menestyksellisesti ratkaista niiden edessäolevia uusia suuria tehtäviä.

Uudelleenjärjestelyn tärkeimpänä vaatimuksena on myöskin *joukkotyön ratkaiseva voimistaminen;* yhteyksien lujittaminen joukkoihin, kyky nopeasti ja joustavasti ottaa huomioon joukkojen tarpeet ja vastaavalla tavalla niihin reageerata — tämä on tärkeimpänä vaatimuksena jokaiselle ammattiliittojärjestölle. Joustava huomion kiinnittäminen työläisten kulttuuri-elintapa vaatimuksiin ja tarpeisiin päättävä taistelu niin etuilun ja jälessälaahaamisen kaikkia ilmiöitä vastaan, kuin myöskin byrokraattista kieltäytymistä vastaan työstä työläisten aineellisen aseman jatkuvan parantamisen hyväksi — on eräs uudella tavalla suoritettavan työn tärkeimpiä ehtoja.

Ammattiliittojen edessäolevat tehtävät ovat suuret ja monimutkaiset. Ainoastaan auttamaton opportunisti voi ajatella, että nämä tehtävät saattaisivat tulla ratkaistuksi itsestäänmenoon luottaen, suunnitelmallisen "itseliikkumisen" järjestyksessä.

Säälimättömässä taistelussa kaikkia opportunismin ilmauksia vastaan ja oikeisto-opportunismia vastaan, joka on päävaarana tällä etapilla, mobilisoiden proletariaatin miljoonaiset joukot, lujittaen proletariaatin diktatuuria, minkä tärkeimpinä vipusimina ammattilitot esiintyvät, ammattiliitot — kommunismin koulu — leniniläisen puolueen johdolla menestyksellisesti ratkaisevat niiden suoritettavana olevat historialliset tehtävät.

V. VIRTANEN

Porvarillisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi

TOVERI Stalinin kirje aikakauslehti **Proletarskaja revolutsian** toimitukselle bolshevistisella selvyydellä signalisoi siitä vastavallankumouksellisesta trotskilaisesta salakuljetuksesta teoreettisella rintamalla, mitä ovat trotskilaiseen leiriin kuuluvat harjoittaneet eritoten viimeaikoina, menetettyään kaiken vastavallankumouksellisen toimintansa perustan ja mahdollisuudet käytännöllisessä toiminnassa sosialistisen rakennustyön ja työtätekevien innostuksen voimakkaan kasvun vuoksi, ts sen vuoksi, että kommunistisen puolueemme politiikka sosialistisen rakennustyömme kaikilla aloilla on osoittautunut ehdottomasti ainoaksi oikeaksi politiikaksi, kooten ympärilleen miljoonaiset työtätekevät joukot.

Kirjeessään tov. Stalin osoittaa, että trotskilaisesta leiristä lähteneiden "historioitsijain" ja "kirjailijoiden" vastavallankumouksellinen salakuljetustyö tapahtuu toistaiseksi pääasiassa kahta tietä.

"Ensiksi, he yrittävät todistella, että Lenin sodan edellisenä aikana aliarvioi keskustavaaraa ja jättävät tällöin kokemattoman lukijan arvat-

tavaksi, että Lenin ei siis muka ollutkaan vielä ennen sotaa todella vallankumouksellinen, vaan että hän tuli siksi vasta sodan jälkeen, vasta sen jälkeen, kun hän Trotskin avulla "uudestaan aseistautui". Tällaisen salakuljetuksen tyypillisenä edustajana voidaan pitää Slutskia.

Toiseksi, he yrittävät todistella, että Lenin ei käsittänyt porvarillisdemokraattisen vallankumouksen sosialistiseksi kasvamisen välttämättömyyttä, tällöin antaen kokemattomien arvattavaksi, että Lenin ei siis muka ollutkaan silloin vielä oikea bolshevikki, vaan että hän ymmärsi tällaisen kasvatuksen välttämättömyyden vasta sodan jälkeen, kun hän "uudestaan aseistautui" Trotskin avulla".

Väärentämällä bolshevistisia katsantokantoja vallankumouksen kasvamisen kysymyksessä pyrkivät trotskilaiset näin todistelemaan oikeaksi kahta tärkeintä vastavallankumouksellista teesiään: **mahdottomuudesta rakentaa sosialismia maassamme ja bolshevismin ehdottomasta uudestisyntymisestä.**

Vastavallankumouksellisella trotskilaisuudella on siis tällä hetkellä hyvin tärkeä osuus yleisessä hyökkäyksessä vallankumouksellista proletariaattia vastaan niin SSSR:ssä kuin myöskin kapitalistisissa maissa. Tässä ominaisuudessaan entinen keskustalaisuus, minkä huomattavimpana edustajana Venäjällä on esiintynyt Trotskij ja lännessä Kautsky, nyt muuttuneena avoimeksi vastavallankumouksellisen porvariston etujoukoksi pyrkii väärentämään proletaarisen vallankumouksen marxilaisleniniläistä teoriaa porvariston hyväksi, lähtien ennenkaikkea bolshevistisen puolueen historian vääristelystä. Eikä ole mikään sattuma, että trotskilaisuus on valinnut vääristelynsä kohteeksi juuri kysymyksen porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi, vaan on tämä tarkoituksellista historiallisen maaperän muokkaamista vastavallankumouksellisen trotskilaisuuden nykyiselle hyökkäykselle vallankumouksellista proletariaattia ja sen etujoukkoa vastaan.

Vallankumouksellisen proletariaatin suuret opettajat Marx ja Engels jo 1848 porvarillisen vallankumouksen sekä v. 1871 Pariisin kommuunin kokemusten arvioissa viitottavat tien proletaariselle vallankumoukselle, vallankumouksen kasvamiselle porvarillis-demokraattisen vallankumouksen asteelta korkeammalle, proletaarisen vallankumouksen asteelle. He osoittivat, kuinka porvariston eri ryhmät porvarillisessa vallankumouksessa vallankumouksen nousun määrätyillä asteilla pettävät ja muuttuvat vastavallankumouksellisiksi ja proletariaatti on ainoa loppuun saakka vallankumouksellinen luokka, jonka tehtäväksi jää vallankumouksen loppuun suorittaminen, so sen siirtäminen proletaarisen vallankumouksen asteelle. Marx ja Engels kuvatessaan vallankumouksen kehitystä porvarillisten vallankumouksien aikana osoittavat kuinka vallankumous kulkee **kohoavaa linjaa.** Ranskan suuresta vallankumouksesta he tässä mielessä muun muassa sanovat: "Ranskan ensimmäisen vallankumouksen aikana perustuslaillisten valtakauden jälkeen seuraa jakobinien valta. Jokainen puolue, vietyään vallankumouksen siihen rajaan, jota edemmäksi se ei voi enää yhdessä vallankumouksen kanssa mennä ja on täydellisesti kykenemätön viemään sitä mukanaan, syrjäytyy ja takana seisova rohkeampi liittolainen vie sen giljotiinille. Näin ollen vallankumous kulkee kohoavaa linjaa." (Marx ja Engels, Kootut teokset, III osa, siv. 162—163).

Edelleen Marx ja Engels arvioidessaan vallankumouksen kehitystä v. 1848 porvarillisten vallankumouksien tapahtumain mukaan mm kirjoittivat:

"Samaan aikaan, kun pikkuporvarilliset demokraatit haluavat toteuttaa mahdollisimman paljon edelläesitetyistä uudistuksista ja lopettaa vallankumouksen mitä pikemmin, on meidän toimintamme ja tehtävämme tarkoituksena tehdä tämä vallankumous jatkuvaksi siihen saakka, kunnes kaikki enemmän tai vähemmän omistavat luokat ovat syrjäytetyt vallasta, kunnes proletariaatin pyrkimykset ja aatteet ei ainoastaan yhdessä maassa vaan yleensä maailman määräävissä maissa ovat päässeet niin pitkälle, että näiden maiden proletaarien välinen kilpailu lakkaa, ja kunnes ainakin ratkaisevat tuotantovoimat ovat keskittyneet proletariaatin käsiin" .... "Heidän (proletaarien) taistelutunnuksenaan täytyy olla: "jatkuva vallankumous".

(Keskuskomitean vetoomuksesta Kommunistien liitolle. Maalisk. 1850).

Jo näistäkin lainauksista käy selväksi miten Marx ja Engels asettivat kysymyksen vallankumouksen kasvamisesta, osoittaen kuinka porvaristo kokonaisuudessaan liitossa työväestön kanssa ensin kumoaa vanhan feodalisen järjestelmän, sen jälkeen proletariaatti yhdessä pikkuporvariston kanssa hyökkää vastavallankumoukselliseksi muuttunutta porvaristoa vastaan ja lopuksi proletariaatti itsenäisenä voimana jatkaa vallankumousta taistellen myöskin vastavallankumouksen leiriin siirtynyttä pikkuporvaristoa vastaan kohottaakseen vallankumouksen proletaarisen kumouksen asteelle ja lopuksi yleismaailmalliseksi sosialistiseksi vallankumoukseksi. Tämän yhteydessä he painostavat erikoisesti proletariaatin järjestäytymistä itsenäiseksi porvarillisista puolueista riippumattomaksi voimaksi, proletariaatin lujan itsenäisen puolueen muodostamisen kautta. Pariisin kommuuni 1871 ensikerran käytännössä todisti oikeaksi marxilaisen arvion porvarillis-demokraattisen vallankumouksen (Napoleon III:n imperiumin kukistanut vallankumous syysk. 4 p. v. 1870) kasvamisesta sosialistiseksi (Parisin proletariaatin valtaannousu maalisk. 18 p. v. 1871) sillä Pariisin kommuuni oli **ensimmäinen proletaarinen** vallankumous kaikista puutteellisuuksistaan huolimatta.

V. 1848 vallankumouksen ja Pariisin kommuunin kokemuksiin ja niistä Marxin ja Engelsin tekemiin johtopäätöksiin nojaten sekä edelleen kehittäen marxilaista arviota vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi Venäjän bolshevikit Leninin johdolla valmistautuivat v. 1905 vallankumoukseen Venäjällä, pitäen päämääränä Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamista sosialistiseksi odottamatta ensin proletaarisen vallankumouksen voittoa lännessä. Taistelussa menshevikkejä vastaan, jotka kielsivät tunnuksen työläisten ja talonpoikain vallankumouksellis-demokraattisesta diktatuurista, suhtautuivat kielteisesti kysymykseen aseellisen kapinan teknillisestä valmistamisesta puolueen taholta, laskivat virheeksi joulukuun aseellisen kapinan Moskovassa, jne, Lenin erikoisesti vetosi Pariisin kommuunin antamiin opetuksiin, samalla painostaen sitä erikoisuutta sen yhteiskunnallis-taloudellisessa suhteessa, mikä vallitsi v. 1848—71 vallankumouskauden ja v. 1905 alkaneen uuden vallankumouksellisen nousun kauden välillä.

Vastavallankumouksellisten trotskilaisten tarkoituksena on todistella, että Venäjän bolshevikkipuolueella ei vielä v. 1905 vallankumouksessa ollut käsitystä porvarillisen vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi ja etteivät he tästä johtuen noudattaneet tätä ajatusta ohjeenaan käytännöllisessä toiminnassaan. Trotskilaisen arvion mukaan bolshevikkipuolue ei ollut todella bolshevistinen. Tämä on mitä katalinta

luokkataistelun historian vääristelyä ja erikoisesti bolshevistisen puolueen historian vääristelyä.

Venäjän bolshevikkipuolue ei arvioinut tilannetta v. 1905 menshevistiseen tapaan, vertaamalla sitä välittömästi tilanteeseen mikä vallitsi Länsi-Europassa v. 1848 porvarillisen vallankumouksen aikana, eikä tarjonnut johtoa porvaristolle kuten tekivät menshevikit. "Venäjän porvarillis-demokraattinen vallankumous (1905) tapahtui olosuhteissa, jotka erosivat Länsi-Europan vallankumouksellisten mullistusten aikaisista ehdoista, esimerkiksi Ranskassa ja Saksassa. Kun vallankumoukset lännessä tapahtuivat manufaktuurikauden ja kehittymättömän luokkataistelun ehdoissa, jolloin proletariaatti oli heikko ja vähälukuinen, ei omannut omaa puoluetta, joka olisi voinut formuleerata sen vaatimukset, mutta porvaristo oli riittävän vallankumouksellinen herättääkseen työläisten ja talonpoikain luottamuksen itseensä ja viedäkseen ne taisteluun aristokratiaa vastaan, — niin Venäjällä, päinvastoin, vallankumous alkoi (1905) koneellisen aikakauden ja kehittyneen luokkataistelun ehdoissa, jolloin suhteellisesti monilukuinen ja kapitalismin yhteenliittämä Venäjän proletariaatti oli käynyt jo joukon taisteluita porvaristoa vastaan, omasi tiiviimmän puolueen kuin porvaristo, sillä oli omat luokkavaatimuksensa, mutta venäläinen porvaristo eläen hallituksen tilauksista, oli riittävän säikähtynyt proletariaatin vallankumouksellisuudesta etsiäksensä liittoa hallituksen ja tilanomistajien kanssa työläisiä ja talonpoikia vastaan".

"Tilanne vaati proletariaattia asettumaan vallankumouksen johtoon, tiivistämään ympärilleen vallankumouksellisen talonpoikaiston ja viemään ratkaisevaan taisteluun samanaikaisesti tsarismia ja porvaristoa vastaan, maan täydellisen demokratisoimisen ja omien luokka-intressiensä turvaamisen nimessä" (Stalin — **Pravda** n:o 86 v. 1920).

Tämän tov. Stalinin lausunnon mukaisen tilannearvion mukaisesti bolshevikit toimivat myöskin v. 1905. Eritoten Lenin kirjassaan **Kaksi taktiikkaa** v. 1905 luonnehti proletariaatin tehtävät ja taktiikan v. 1905 vallankumouksessa. Hän kirjoitti: "Proletariaatin tulee viedä demokraattinen kumous loppuun asti, liittäen itseensä talonpoikaisjoukot, murtaakseen itsevaltiuden vastustuksen voimalla ja paralysoidakseen porvariston epävakaisuuden. Proletariaatin täytyy suorittaa sosialistinen kumous liittämällä itseensä väestön proletaaristen aineksien joukot, musertaakseen voimalla porvariston vastustuksen ja paralysoidakseen talonpoikaisston ja pikkuporvariston epävakaisuuden".

Toisessa kirjoituksessaan vuodelta 1905 tov. Lenin kirjoittaa proletariaatin tehtävistä ja vallankumouksen kasvamisesta seuraavaa: "Demokraattisesta vallankumouksesta alamme heti siirtyä ja juuri voimiemme, tietoisen ja järjestyneen proletariaatin voimien mukaan alamme siirtyä sosialistiseen vallankumoukseen. Olemme katkeamattoman vallankumouksen kannalla. Emme pysähdy puolitiehen. Antautumatta, pettämättä tieteellistä tuntoamme, tavottelematta halpahintaista kansanomaisuutta voimme sanoa ja sanomme **vain yhden** asian: autamme kaikilla voimillamme talonpoikaistoa tekemään demokraattisen vallankumouksen, **jotta** meille, proletariaatin puolueelle, **olisi sitä helpompaa** siirtyminen uuteen, korkeampaan tehtävään — sosialistiseen vallankumoukseen." (Lenin, VIII osa, siv. 186—187).

Edelleen osoittaaksemme, että Lenin asetti kysymyksen vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi ei vasta sodan jälkeen, kuten trotskilaiset väittävät, eikä ensikertaa vasta v 1905, vaan jo vuonna 1894, ensimäisessä kirjassaan — **Mitä ovat "kansan ys-**

tävät" — otamme lyhyen lainauksen: "Silloin kun sen (työväenluokan) etumaisimmat edustajat omaksuvat tieteelliset sosialismin aatteet, aatteen venäläisen työläisen historiallisesta osuudesta... — silloin venäläinen **työläinen**, nousseena kaikkien demokraattisten elementtien johtoon, kaataa absolutismin ja vie **Venäjän proletariaatin** (rinnan kaikkien maiden proletariaatin kanssa) **avoimen poliittisen taistelun suoraa tietä voittoisaan kommunistiseen vallankumoukseen"** (Lenin, kootut teokset, I osa, siv. 200).

Leninille ja bolshevikeille siis kysymys vallankumouksen kasvamisesta proletaariseksi on ollut alun pitäin selvillä. Bolshevikeille ei itsevaltiuden kukistaminen ollut itse päämäärä, vaan keino, minkä avulla voitiin siirtyä menestykselliseen taisteluun työväestön päävihollista, kapitalismia vastaan. Yleisdemokraattisten vaatiusten toteuttaminen olivat työväestölle välttämättömiä **vain** tien puhdistamiseksi proletaarista vallankumousta varten.

Kerrassaan päinvastoin kuin menshevikit, jotka eivät pitäneet Venäjän taloudellisen kehityksen vielä luoneen edellytyksiä vallankumouksen kasvamiselle proletaariseksi ja tämän vuoksi tarjosivat johtavan osuuden vallankumouksessa porvaristolle, bolshevikit arvioivat kapitalistisen kehityksen Venäjällä jo luoneen ne perusedellytykset, mitkä olivat välttämättömiä vallankumouksen kasvamiselle porvarillis-demokraattiselta sosialistiselle asteelle. Bolshevikit osoittivat ennenkaikkea, että kapitalistinen kehitys Venäjällä oli luonut proletariaatin kaupungeissa ja kapitalistiset suhteet ja jakautumisen maaseudulla. Menshevikkien mukaan, sen vuoksi että Venäjän vallankumous on ennenkaikkea porvarillinen, esiintyy porvaristo myöskin "liikkeellepanevana voimana" ja sosialidemokratian osuutena on esiintyä äärimmäisenä vasemmisto-oppositiona sekä työntää porvaristoa eteenpäin alhaaltakäsin pyrkien luomaan mahdollisimman demokraattisen tilan, minkä yhteydessä vallankumouksen noustessa "asteelta" "asteelle" valta saattaa joutua sosialidemokraattienkin käsiin (!). Sosialidemokratian ei kuitenkaan tähän pidä pyrkiä muussa tapauksessa, kuin että vallankumous siirtyy myöskin länsimaihin, missä oli jo saavutettu määrätty "kypsyys" sosialistiselle vallankumoukselle. Tällainen taktiikka teki menshevikeistä liberaalisen porvariston perässä hoippuvia periaatteettomia lörpöttelijöitä. Tätä menshevikkiläisyyttä vastaan, mihin trotskilaisuus vieläkin nojaa, Lenin kävi ankaraa taistelua. Lenin erikoisesti painosti sitä, että "agraarikysymys muodostaa porvarillisen vallankumouksen perustan Venäjällä ja määrittelee tämän vallankumouksen kansallisen erikoisuuden". Samalla hän selvittää porvariston vastavallankumouksellisuuden ja tämän vastavallankumouksellisuuden syyt, osoittaen että Venäjän porvarillinen vallankumous v 1905 on talonpoikainen vallankumous, mikä voi päättyä menestyksellisesti vain työläisten ja talonpoikain vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin toteuttamisen tietä ja proletariaatin johdolla. Bolshevikit määrittelivät taktiikkansa vallankumouksen kasvamisen mielessä seuraavasti: vallankumouksen ensimmäisellä kaudella koko talonpoikaiston kanssa tilanherroja ja tsaaria vastaan neutralisoiden liberaalisen porvariston, porvarillisen demokraattisen vallankumouksen puolesta; toisella kaudella köyhän talonpoikaiston kanssa porvaristoa ja kulakkeja vastaan, — neutralisoiden keskivarakkaan talonpojan, — sosialistisen vallankumouksen puolesta; kolmannella kaudella köyhälistön kanssa, laajassa liitossa keskivarakkaan kanssa, kapitalistisia aineksia vastaan kaupungissa ja maaseudulla, sosialistisen rakennustyön voiton puolesta.

Tämä Stalinin XV puoluekokouksessa antama määritelmä lyhyesti luonnehtii bolshevikkien taktiikan, jota taktiikkaa noudatettiin myöskin v 1905 vallankumouksessa. V 1905 tämä vallankumouksen kasvamisen tie kuitenkin keskeytyi vallankumouksen tappion vuoksi, mutta v 1917 vallankumous todisti täydellisesti oikeaksi bolshevikkien teorian vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi. Lenin, tutkien tarkoin Marxin suorittaman arvion porvarillisista vallankumouksista, omaksui "permanenttisen vallankumouksen" ajatuksen Marxilta, mutta samalla myöskin **edelleen kehitti** tätä ajatusta, soveltuttaen sen imperialismin kauteen minkä ehdoissa myöskin Venäjän ensimmäinen vallankumous tapahtui. Lenin jo ensimmäisen vallankumouksen edellä sekä vallankumouksen aikana, ottaen huomioon uuden aikakauden ehdot, rakensi puolueen ja johti proletariaatin taistelua silmälläpitäen tärkeimpien ehtojen luomista demokraattisen vallankumouksen kasvamiselle sosialistiseksi.

Tämän lyhyen silmäyksen jälkeen siitä, miten bolshevikit ymmärsivät v 1905 vallankumouksen sisällön vallankumouksen kasvamisen mielessä, ei lienee tarpeellista kommenteerata Trotskin arvioita bolshevikkien "virheistä", kun hän kirjoittaa: "... bolshevikit, lähtien samallaisesta alastomasta abstraktiosta: demokraattinen, eikä sosialistinen diktatuuri, tulevat porvarillis-demokraattiseen proletariaatin itserajoittautuneisuuden ajatukseen".

Bolshevismin historialliset selvitykset porvarillisdemokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi, mitkä olivat huomatut jo 1905 vallankumouksessa, tulivat täydellisesti vahvistetuiksi v. 1917 vallankumousprosessissa. Helmi-maaliskuun vallankumous, jonka tekivät työläiset ja talonpojat ja sotilaat, oli luonteeltaan porvarillisdemokraattinen vallankumous. Mutta tässä porvarillisdemokraattisessa vallankumouksessa oli hegemonia kokonaisuudessaan porletariaatilla. Ja juuri se asiantila, että johtavana voimana tässä vallankumouksessa esiintyi proletariaatti, antoi takeet sen kasvulle sosialistiseksi, Lokakuun vallankumoukseksi. "Vallankumous Venäjällä vei porvariston heikontumiseen eikä vahvistumiseen poliittisena voimana, ei sen poliittisten reservien lisääntymiseen vaan perusreservin, talonpoikaiston, menetykseen. Porvarillinen vallankumous Venäjällä kohotti etutilalle ei liberaalista porvaristoa, vaan vallankumouksellisen proletariaatin, tiivistäen sen ympärille monimiljoonaisen talonpoikaiston.

Tällä, muun muassa onkin selvitettävissä se tosiasia, että porvarillinen vallankumous Venäjällä kasvoi proletaariseksi vallankumoukseksi suhteellisesti lyhyessä ajassa. Proletariaatin hegemonia oli **tienä** ja ylimenoasteena proletariaatin diktatuuriin".

(Stalin)

Proletariaatin hegemonia oli bolshevikeille yhtenä johtavana periaatteena niin v. 1905 kuin myöskin 1917 vallankumouksessa, mikä oli tärkeimpänä ehtona porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamiselle sosialistiseksi. Lenin osoitti, kuinka Venäjän proletariaatti sankarillisella taistelullaan v. 1905-07 "valtasi itselleen hegemoniaosuuden taistelussa vapauden, demokratian puolesta, ehtona taistelulle sosialismin puolesta" (Lenin XI osa, siv. 304). Näinollen helmikuun vallankumous v. 1917 ei ollut mikään "alkuvoimainen prosessi", vaan seuraus bolshevistisen leniniläisen puolueen sitkeästä ja monivuotisesta työstä, mikä väsymättömästi kokosi joukkoja taisteluun itsevaltiutta vastaan. Tämän vuoksi, myöskin huolimatta siitä, että helmikuun vallankumous oli luonteeltaan porvarillis-demokraattinen, on se taistelumuodoiltaan, samoin kuin 1905 vallankumouskin, proletaarinen, sillä

sellaiset proletaariset taistelumuodot kuin aseelliseksi kapinaksi kasvava lakko, neuvostot uuden proletaarisen valtion eliminä, ratkaisivat taistelun tsarismia vastaan. Helmikuun kumouksen aikana proletariaatti lujitti ja laajensi hegemoniaosuuttaan. Helmikuun päivät valmistivat siirtymistä vallankumouksen ensimmäiseltä asteelta, jolla porvaristo nousi valtaan proletariaatin riittämättömän tietoisuuden ja järjestymättömyyden vuoksi, sen toiselle etapille, jonka tuli antaa valta proletariaatin ja köyhän talonpoikaiston käsiin. Helmikuu oli siltana, jonka kautta vallankumous siirtyi Lokakuuhun, sosialistiselle asteelle.

Ensimmäisten tietojen saapuessa tsarismin kukistumisesta Venäjällä, Leninin ollessa Sveitsissä, Lenin selvästi ja tarkasti määrittelee siirtymisen tehtävät vallankumouksen ensimmäiseltä etapilta, — porvarilliselta, toiselle — sosialistiselle. Maaliskuun 16 p. Lenin kirjoittaa: "Viikko työläisten veristä taistelua ja vallassa ovat Miljukov, Gutshkov, Kerenskij! "Vanhan" eurooppalaisen mallin mukaan"... No niin! Tämä "ensimmäisen vallankumouksen (sodan synnyttämistä) ensimmäinen etappi ei tule olemaan viimeinen, eikä vain venäläinen. Tietysti, me olemme edelleenkin Shingarevin, Kerenskin ja kumppaneiden johtamaa isänmaan puolustusta ja imperialistista sotaa vastaan. Kaikki meidän tunnuksemme ovat samoja". Ja tässä samassa kirjeessään Lenin jo puhuu välttämättömyydestä "vallata valta työläisten edustajain neuvostoille"... Alkuna proletaarisen vallankumouksen tulevalle voitolle, mitä Lenin erikoisesti painostaa, oli porvarillisen hallituksen rinnalle muodostunut työväen hallitus, työläisten ja sotilaiden edustajain neuvosto Pietarissa, joskin se oli suhteellisesti hyvin heikko ja kehittymätön. Lenin taistelee ankarasti likvidaattoreita vastaan, jotka taaskin selittivät vallankumouksen porvarilliseksi ja kehoittivat työväestöä vain porvariston kannatukseen. Lenin osoittaa, kuinka juuri sen vuoksi, että vallankumous on porvarillinen, työväestön täytyykin paljastaa porvarillisen hallituksen todellinen olemus ja petturuus vallankumouksen jatkamiseksi sen korkeammalle asteelle. Ei mitään kannatusta porvariston väliaikaiselle hallitukselle, tämän hallituksen kaikkien valheellisten lupauksien paljastaminen — tällainen oli Leninin ohjelma. Tässä taistelussa bolshevikit joutuivat suuntaamaan iskunsa ennenkaikkea myöskin menshevikkejä ja es-erriä vastaan, joiden kannatuksella porvarillinen väliaikainen hallitus vain pysyikin pystyssä. Lisäksi bolshevikit joutuivat taistelemaan myöskin kamenevilaista oikeisto-opportunismia vastaan, mikä myöskin asiallisesti, ymmärtämättä helmikuun vallankumouksen liikkeellepanevia voimia, esitti välttämättömäksi kannattaa porvarillista hallitusta ja jatkaa imperialistista sotaa sen voittoisaan loppuun saakka. Taistellessaan Kamenevia vastaan, joka vielä helmikuun vallankumouksen jälkeenkin näkee vain työläisten ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisen diktatuurin tunnuksen menneisyyden, Lenin kirjoittaa: "Proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellisdemokraattisella diktatuurilla, kuten kaikella muullakin maailmassa, on sekä menneisyys että tulevaisuus. Sen menneisyys — yksinvaltius, maaorjuus, monarkia, etuoikeudet. Sen tulevaisuus — taistelu yksityisomistusta vastaan, palkkatyöläisten taistelu isäntää vastaan, taistelu sosialismin puolesta". Ja edelleen: "Ken nyt puhuu ainoastaan "vallankumouksellis-demokraattisesta" proletariaatin ja talonpoikaiston diktatuurista, se on jäänyt jälkeen elämästä, se on tämän johdosta todellisuudessa siirtynyt pikkuporvariston luokse proletaarista luokkataistelua vastaan, se on luovutettava "bolshevististen" vallankumouksellis-

ten harvinaisuuksien arkistoon (voidaan sanoa: "vanhojen bolshevikkien" arkistoon)". (**Kirjeitä taktiikasta**, siv. 8, 16, 17).

Siis samalla kun bolshevikit kävivät taistelua väliaikaista hallitusta, menshevikkejä ja es-erriä vastaan, pysyivät he uskollisina vallankumouksen sosialistiselle asteelle saattamiselle, esittäen sen mukaisesti tunnuksensa oikeaan tilannearvioon nojaten, kuitenkaan pyrkimättä "vasemmistolaisesti" hyppäämään yli välttämättömien etappien. Vanhan tunnuksen vaihtaminen tunnukseen "proletariaatin ja köyhän talonpoikaiston diktatuuri" merkitsi valmistautumista proletaariseen kumoukseen, väliaikaisen hallituksen kanssa sovittelevan horjuvan ja neuvostoissa istuvan keskivarakkaan neutralisointia. Tämä merkitsi proletaariselle vallankumoukselle välttämättömien joukkojen mobilisointia sosialistisen vallankumouksen suorittamiseksi.

Bolshevikkien johdonmukainen, leniniläinen politiikka vei kiertämättömästi Lokakuuhun. Leniniläisen puolueen johdolla työväenluokka vapautui porvariston vaikutuksen alaisuudesta ja otti vallan omiin käsiinsä. Tällä tavoin helmikuussa 1917 voittanut porvarillisdemokraattinen vallankumous kasvoi Lokakuussa proletaariseksi vallankumoukseksi, osoittaen käytännöllisen elämän kokemuksen pohjalla oikeaksi leniniläisen opin porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kasvamisesta sosialistiseksi. Voitollaan Lokakuussa proletariaatti aloitti maailman sosialistisen vallankumouksen kauden.

Samoin kun Venäjän vallankumouksellisen proletariaatin taistelun historia murskasi kaikki trotskilaiset pyrkimykset väärin selvittää marxilaisuutta vallankumouksen kasvamisen kysymyksessä, on se kumonnut myöskin ne trotskilaisuuden väitteet "mahdottomuudesta rakentaa sosialismi yhdessä maassa" mitkä välittömästi liittyvät edellisiin. Bolshevistisen puolueen johdolla on menestyksellisesti suoritettu maamme sosialistinen industrialisointi. Olemme jo nyt luoneet sosialistisen talouden perustan, sillä samalla lopullisesti ratkaisten kysymyksen "kuka kenet" sosialismin hyväksi niin teollisuudessa kuin maataloudessakin, ja toisen viisivuotissuunnitelman aikana asetamme tehtäväksemme kapitalististen ainesten täydellisen likvidoimisen ja luokkien hävittämisen yleensä.

Luokkataistelu ei kuitenkaan vielä ole loppunut. Vastavallankumouksellinen trotskilaisuus pyrkii käyttämään kaikkia mahdollisia keinoja hyväkseen taistelussa puoluetta ja sosialistista rakennustyötämme vastaan. Siksi on entistä ankarammin suunnattava taistelu niin teoreettisella kuin myös käytännöllisellä rintamalla sekä trotskilaisuutta että myöskin vastavallankumoukselliseen trotskilaisuuteen sovittelevasti suhtautuvia aineksia vastaan. Yhä säälimättömimmin on taisteltava oikeisto-opportunismia — päävaaraa — ja "vasemmistolaista" syrjävirtausta vastaan pitäen korkealla marxilais-leniniläistä lippua, keskittäen yhä laajemmat työtätekevät joukot tiiviisti kommunistisen puolueemme, sosialistisen rakennustyömme johtajan ympärille.

LYYLI LATUKKA

Kolme historiallista merkkipäivää

TÄMÄN vuoden huhtikuussa on kolme historiallista merkkipäivää: 3 p:nä oli kulunut 50 vuotta Stepan Halturinin hirttämisestä, 6 p:nä 120 vuotta Aleksanteri Herzenin syntymästä ja 17 p:nä 20 vuotta Ljenan veripäivistä.

Nämä kolme merkkipäivää ansaitsevat maininnan, sen vuoksi että ne kukin muodostavat oman sivunsa Venäjän vallankumous- ja työväenliikkeen historiassa. Herzenin ja Halturinin nimiin sekä Ljenan tapahtumiin liittyvät yhteiskunnallis-taloudellisen kehityksen eri kaudet ja niihin pohjautuvat luokkataistelun kehityksen eri etapit. Näiden luonnehtimiseksi esitämme joitakin piirteitä.

Kuka oli Aleksanteri Herzen ja kuinka meidän tulee käsittää hänen historiallinen elämäntyönsä?

Herzen oli rikkaan tilanomistajan poika ja itsekin varakas. Mutta dekabristien kapina herätti hänet. Jo v. 1884 poistui hän Venäjältä. Häneen vaikutti suuresti v. 1848 Ranskan proletariaatin taistelu pääomaa vastaan. Saman vuoden kesäkuussa kirjoitti hän Pariisin työläisten ampumisten johdosta: "Tällaisten hetkien vuoksi vihataan kymmenen vuotta, kostetaan koko elämän ajan". Ja kesäkuun teurastusten jälkeen hän kirjoitti: "Onneton se, joka antaa anteeksi tällaiset hetket".

Ulkomailla Herzen perusti venäläisen sanomalehdistön. **Kolokol**-nimisessä lehdessä julisti hän talonpoikain vapauttamisasiaa. XIX vuosisadan 40-luvulla, jolloin Venäjällä vallitsi maaorjuus, kohosi Herzen aikansa edelle ja paljon korkeammalle monia muita. Hänet lasketaan kuuluvaksi n.s. Venäjän "valistajiin". Näiden riveissä onkin hänen historiallisesti arvokas paikkansa: "Valistajat" ovat feodalismista kapitalismiin siirtyvän yhteiskunnallis-taloudellisten suhteiden synnyttämien ideologisten virtausten edustajia. He ovat vasta idussaan olevan kapitalistisen järjestelmän porvarillisia vallankumouksellisia, käsittämättä ollenkaan porvarillisen vallankumouksen tehtäviä ja sisältöä. Siitä huolimatta edustivat he aikansa vallankumouksellista ainesta ja kävivät taistelua itsevaltiutta vastaan, joskin tämä taistelu supistui sovitteluun tsaarin kanssa. Niinpä piti Herzen Aleksanteri II todellisena orjain vapauttajana. Ja hänen suhteensa keisariin oli niin läheinen, että hän kääntyi yksityiskirjeillä useissa kysymyksissä keisarin puoleen.

Käsittämättä kapitalismin kehitystä ja sen vaikutusta Venäjän maaseutuun perusti Herzen sosialisminsa kyläyhteisöön. Siitä kirjoitti hän mm. ranskalaiselle historioitsijalle Mishelle v. 1851: "Venäjän kansan elämä on tähän asti rajottunut kyläyhteisöön; vain suhteessa kyläyhteisöön ja sen jäseniin tunnustaa se itselleen oikeudet ja velvollisuudet". "Ulkopuolella kyläyhteisöä näyttää siitä (Venäjän kansasta) kaikki väkivallalle perustuvalta". Ja siksi hän lausuu: "Tulevaisuuden ihminen Venäjällä on **talonpoika**, samaten kuin Ranskassa on työläinen".

Se, ettei Herzen ymmärtänyt porvarillisen vallankumouksen tehtäviä, selviää m.m siitä, että hän Ranskan vallankumouksen tappion jälkeen asettaa itselleen kysymyksen: Kuinkahan käy Venäjän? Kannattaako kansan kukistaa itsevaltius vain sen vuoksi, että porvaristo saa poliittisen herruuden ja kansa itse joutuu Ranskan porvariston asemaan? **Eikö voisi sivuuttaa kapitalismin kehitys-**

tä, kerralla pyrkiä saavuttamaan vapaus?

Nämä narodnikkilaisuuden perusvirheet kuvastuivat täydellisesti Herzenin katsantokannoissa kapitalismin kehitykseen ja kyläyhteisöön nähden. Mutta näistä virheistä huolimatta on hänen elämäntyöllään suuri arvo. Herzenin satavuotispäivänä kirjoitti Lenin seuraavaa:

"Työväenpuolueen ei tule muistella Herzeniä vain tavallisen muistelemisen vuoksi, vaan omien tehtävien selvittämiseksi, kirjailijan nykyisen historiallisen paikan selvittämiseksi, joka näyttelee suurta osaa Venäjän vallankumouksen valmistamisessa".

Vaikka nämä sanat onkin kirjoitettu kaksikymmentä vuotta sitten, on niillä oma arvonsa nytkin vallankumoustehtävien kansainvälisessä mitassa. Ja edelleen Lenin kirjoitti:

"V. 1848 vallankumouksen tappion jälkeen Herzen jätti Venäjän ja välittömästi seurasi tätä vallankumousta. Hän oli silloin demokraatti, vallankumouksellinen sosialisti. Mutta hänen "sosialisminsa" kuului niiden lukemattomien erilaisten porvarillisten ja pikkuporvarillisten sosialismien joukkoon v. 1848 kautena, jotka lopullisesti hävitettiin kesäkuun päivinä. Olemukseltaan ei se lainkaan ollut sosialismia, vaan kumoussieluinen fraasi, hyvä haave, johon porvarillinen demokratia verhosi **silloisen** vallankumouksellisuuden, mutta ei kuitenkaan vapauttanut proletariaattia tämän demokratian vaikutuksesta..." Itse asiassa tässä Herzenin opissa, kuten Venäjän narodnikkilaisuudessa yleensäkin, aina nykyisiin narodnikkijätteisiin "sosialivallankumouksellisiin" saakka, ei ole **muruakaan** sosialismia. Se oli kaunosieluinen fraasi, hyvä haave, joka verhosi vallankumouksellisuudella porvaristalonpoikaisen demokratian Venäjällä samoin kuin "vuoden 1848 sosialismin" erilaiset muodot Lännessä. Mitä enemmän talonpojat olisivat saaneet maata v. 1861 ja mitä halvemmalla he olisivat sen saaneet, sitä voimakkaammin olisi se vaikuttanut maaorjatilanherrain valtaan, sitä nopeammin, sitä vapaammin ja laajemmin olisi tapahtunut kapitalismin kehitys Venäjällä. Oikeus "maahan" ja "maan tasasuhtainen jako"-aate ei ole mitään muuta kuin vallankumouksellisten pyrkimysten formuleerausta yhdenvertaisuuteen talonpojan taholta, joka taistelee tilanherran täydellisen vallan kukistamiseksi, tilanherrain kaiken maaomistuksen hävittämiseksi"... "Herzen ei nähnyt vallankumouksellista kansaa, eikä voinut uskoa siihen. Siitä johtui hänen liberaalinen vetoamisensa "huippuihin". Siitä johtuivat hänen lukemattomat mairittelevat kirjeensä **Kolokolissa** hirttäjä Aleksanteri II:lle... Oikeudenmukaisuus vaatii kuitenkin sanomaan, että vaikka Herzen horjui demokratismin ja liberalismin välillä, niin demokratismi kuitenkin sai hänessä voiton".

Näin arvioi Lenin Herzenin katsantokannan ja viimemainitun virheistä huolimatta on meillä täysi oikeus merkitä Herzenin 120 vuotinen syntymäpäivä osotuksena siitä kuinka yhteiskunta-taloudelliset tekijät feodalismista kapitalismiin siirtyessä synnyttivät vastakohtansa, porvariston vallankumoukselliset edustajat, joitten työskentely raivasi tietä tulevalle Venäjän porvarilliselle vallankumoukselle.

— — —

Kuka oli Stepan Halturin ja miten historia arvioi hänen elämäntyönsä?

Stepan Halturin oli puuseppä, syntyisin Vjatkan läänin talonpoika. Hänen toimintansa kuuluu saman vuosisadan 80—90 luvuille. V. 1878 perusti hän Pohjois-Venäjän työväenliiton erään viilari Viktor Obnorskin kanssa. Kehittyvä kapitalismi synnytti tehtaita ja työlaitoksia. Ne tarvitsivat työkäsiä ja niitä antoi

maaseutu. Näissä laitoksissa alkoi myöskin taistelu työ- ja elinehdoista. Olihan selvää, että feodalisti-tilanherra-kapitalisti, joka oli ensin riistänyt orjatyövoimaa, sittemmin alkoi mielin määrin riistää tehdastyöläistä. Työväen yhteenliittyminen ja taistelu tehdaskapitalisteja vastaan alkoi taistelusta palkkojen korottamiseksi ja sakkoja vastaan. Jo v. 1870—80 luvuilla laskettiin lakkolaisten luku 20,000:ksi. Mutta sen ajan vallankumouksellisille narodnikeille oli työväen vallankumous käsittämätön ja he pitivät talonpoikaa vallankumouksen perustukena.

Jo 80-luvun lopussa tapaamme työläisvallankumouksellisen Pjotr Aleksejevin, joka lausui kuuluisat sanat: "Vielä kohoavat miljoonien työläisten jäntereiset kädet ja sotilaiden pistimillä suojattu despotismin ies putoaa pirstoina maahan".

Vuodesta 1878 laajeni lakkoliike voimakkaasti Pietarissa. Testiilityöläisten keskuudessa saivat lakot laajemman luonteen. Mutta näiden lakkojen luonnetta kuvaa se, että lakossa olevat kävivät anomuksella tulevan keisari Aleksanteri Aleksandrovitshin luona, joskin tuloksetta. Kuitenkin oli lakoilla oma osuutensa ja juuri v. 1878—1879 lakkojen vaikutuksesta syntyi Venäjän ensimmäinen vallankumouksellinen järjestö, Pohjois-Venäjän työväenliitto, jonka perustajia olivat Stepan Halturin ja Viktor Obnorski. Liitto esitti ohjelmassaan seuraavia vaatimuksia: sana- ja painovapaus, yhdistymis- ja kokoontumisvapaus, armeijan vaihtaminen kansan miliisiin, välillisten verojen lakkauttaminen, tulojen ja perinnön mukaan korvattavien välittömien verojen säätäminen ja tehdaslainsäädäntö.

Stepan Halturin tutki tarkoin lännen työväenliikettä ja oli yhteistoiminnassa Plehanovin kanssa. Hän kohdisti kuitenkin päähuomionsa työväenluokan järjestämiseen. Intelligenssiä kohtaan tunsi hän vastenmielisyyttä ja sanoi heille: "Ymmärrän kyllä teidän radikaalisuutenne arvon; niin kauan kuin olette opintiellä, te esiinnytte suurina vallankumouksellisina, mutta kun päätätte opintonne ja saatte leipäpaikan, niin teidän vallankumouksellisuutenne katoaa kuin kädellä pyyhkästen." Jyrkästi hän kielsi työväellä ja intelligenssillä olevan saman tien ja sanoi, että heti kun meillä saadaan jokin asia kuntoon, niin siihen sekaantuu jokin intelligentti ja kaikki menee myttyyn. Antaisivat meille edes valistusta.

Pohjois-Venäjän työväenliiton lippuun laati Halturin sanat: "Yksi kaikkien ja kaikki yhden puolesta". Ja hänelle kuuluvat myöskin sanat: "Työläisten vapauttaminen on työläisten itsensä tehtävä". Hän askartelikin paljon kirjojen kokoamiseksi ja levitti niitä työläisten keskuuteen. Halturinin perustaman liiton ansioksi kuuluu ensimmäisen suunnitelmallisesti järjestetyn kirjastoverkon perustaminen Venäjällä. Liiton maanalaiset piirikirjastot vaihtoivat keskenään kirjoja. Näin saatiin tarve paremmin tyydytetyksi, sillä se mitä puuttui toisesta piiristä, se korvattiin toisen kirjoilla.

Pohjois-Venäjän työväenliiton järjestörakenne on erikoisesti mainittava. Tehtaissa olivat paikalliskomiteat. Ne lähettivät keskuudestaan edustajan liiton keskuskomiteaan. Säännöissä mainitaan, että ne olivat toiminnassaan itsenäisiä, mutta "**liiton yleisohjelman ja keskuskomitean päätösten puitteissa**". Keskitetyn johdon periaate oli tässä selvästi esitetty. Kunkin hetken vaatimuksiin ja oloihin soveltumista ja kaikkien työläisten esiintymisten huomioimista varten oli liiton keskuskomitean jäsenistä valittu toimeenpanevat ryhmät. Liitossa ei saanut olla toimettomia jäseniä. Säännöissä sanotaan: "Liiton jokaisen jäsenen tulee harjoittaa agitatiota".

Pohjoisen liiton ohjelmassa on mer-

kitty myöskin kansainvälinen momentti. Sen ohjelmassa sanotaan: "Liitto yhdistää tehtävänsä lännen sosialidemokraattisten puolueiden tehtäviin." Venäläisten ja ulkomaalaisten työläisten kansainvälisen solidaarisuuden aatteen merkitsi siis ensimmäisenä Halturinin perustama liitto.

Vallankumouksellista mullistusta kuvitteli Halturin kokonaan toisin kuin sen ajan intelligentit, joilla oli terrori päätaistelukeinona ja sen tuloksena yhteiskunnallinen luonnonvoimainen mullistus. Halturin ajatteli kumouksen suorittamista yleis**lakon** avulla. Lähimpänä tehtävänään piti hän etumaisten työläisten järjestämistä yleislakkoon. Ja näine katsantokantoineen voidaan Halturinia pitää neljännesvuosisataa edellä aikaansa. Hänen esittämällään kannalla oli myöskin erikoinen piirre siinä mielessä, että Pohjoisen liiton tarkoitusperät olivat poliittisia luonteeltaan ja siinä onkin yhtymäkohta sen ajan vallankumouksellisten intelligenttipiirien ja Halturinin aatteiden välillä.

Monista aikaansa edellä olevista ajatuskannoista huolimatta oli Stepan Halturin narodnajavoljalainen. Hänen nimeensä liittyy mainitun puolueen eräs suurimpia tekoja — talvipalatsin räjäyttäminen. Kun Halturin oli omaksunut työläisvallankumouksellisen aatteen niin pitkälle, että hänen perustamaansa järjestöön otettiin jäseneksi vain työläisiä, niin hän vaati samalla **Narodnaja volja**-puolueelta, että sen on jätettävä Aleksanteri II murha työmiehen tehtäväksi. Tehtävä lankesikin Halturinin osalle. Puuseppänä pääsi hän talvipalatsiin työhön. Muutamien kuukausien aikana kokosi hän huoneeseensa, joka oli keisarin ruokailuhuoneen kohdalla kellarikerroksessa, dynamiittivaraston ja helmikuun 5 päivänä v. 1880 suoritti räjähdyksen. Keisari ei tuhoutunut. Teko piti suorittaa poliisin urkinnan vuoksi aikaisemmin kuin Halturin oli aikonut ja se aiheutti epäonnistumisen. Halturin oli kovasti järkytetty tekonsa epäonnistumisen vuoksi. Hän jatkoi kuitenkin terroristista uraansa ja osallistui Kijevin prokuraattorin Strelnikovin murhaan, jonka jälkeen hänet v. 1882 terroristina hirtettiin.

Pohjois-Venäjän työväenliittoa kohtasi tsaristinen vaino. Ensin tunkeutui sen riveihin provokaattoreita ja jonkin kuukauden toiminnan jälkeen tuhoutui järjestö. Halturinin onnistui paeta. Hän siirtyi **Narodnaja voljan** riveihin ja sitä tietä terrorin tielle.

Halturinin hirttämisestä on kulunut 50 vuotta. Nykypäivien työväenliikkeen valossa katsottuna on Halturinin perustamalla Pohjois-Venäjän työväenliitolla ansiokas historiallinen merkitys työväen itsenäisen toiminnan alkajana. Ja vaikkapa hänen kielteinen suhtautumisensa intelligenttien toimintaan olikin porvarillisen vallankumouksen tehtävien kannalta liian suppea, niin hänen kantansa edusti työväen itsenäistymistä ja siksi on sillä suuri merkitys. Tietenkin hämää hänen kantaansa se, että Halturin valitsi päätaistelukeinokseen terrorin, joka on vastainen proletaarisille taistelutavoille ja se, että hänelle oli joukko virheitä. Mutta siitä huolimatta muodostuu hänen työnsä ja Pohjois-Venäjän työväenliiton toiminta käänteentekeväksi ajankohdaksi sen ajan vallankumouksellisessa liikkeessä. Porvarispiireistä lähteneet vallankumoukselliset "valistajat" vaihtuvat ensimmäisiin työläispiireistä kohonneisiin taistelijatyyppeihin. Ja nämä alkavat raivata tietä myöhemmin syntyvälle tietoiselle työväenliikkeelle, jolle yhteiskunnallis-taloudelliset edellytykset valmistavat maaperää. Halturinin elämäntyössä voimme merkitä yhden etapin vallankumousliikkeen kasvamisprosessissa, siitä alkaa liike etsiä uusia uria eteenpäin.

Työläisten ampumisesta Ljenan kultakaivoksilla on kulunut 20 vuotta. Huhtikuun 17 päivä v. 1912 on suuri merkkipäivä Venäjän työväenliikkeen historiassa. Venäjän taloudellinen kehitys oli tähän mennessä ottanut pitkän askeleen kapitalismia kohti. V. 1905 vallankumouksen kokemukset ovat takana ja sen jälkeen lamassa ollut lakkoliike nostaa päätään ja v. 1912 huhti-toukokuulla tapahtuu suuri hyppäys ylöspäin, kohottaen lakkolaisten luvun 725,000. Tämä tapahtui Ljenan ampumisten vaikutuksesta.

Kun edellisten merkkipäivien yhteydessä korostetaan yksilöjen toimintaa ja sen merkitystä sekä vaikutusta silloiseen vallankumousliikkeeseen, niin Ljenan tapahtumain kuvaus ja luonne piirtyy työväenliikkeen joukkoliikkeiden sarjaan.

Kapitalismin imperialistisen kauden erikoisuuksiin kuuluu pääomien vienti maasta toiseen. Kehittyvä kapitalismi XIX vuosisadan alkupuolella tarvitsi suuria pääomia ja niitä olikin jo muissa maissa kasaantunut liikaa. Ranskalainen, englantilainen, belgialainen ym. pääoma tunkeutui Venäjälle. Riistomahdollisuudet olivat täällä suuremmat kuin muualla. Riistotarkoituksessa siirsi muuan englantilainen yhtiö pääomiaan Ljenan kultakaivoksille ja v. 1910 omisti yhtiö jo 71 % kultakaivoksen osakkeista, saaden siten täydellisen määräämisvallan kaivoksiin nähden.

Jo v. 1909—10 teki kultakaivoksen puhdas voitto 6,812,925 ruplaa. Voiton peruslähteenä olivat kultakaivoksilla työskentelevät työläiset. He elivät mitä surkeimmissa olosuhteissa. Asunto, ruoka ja kaikki heidän elinehtonsa olivat niin alas painetut, että työläisten oli pakko lähteä oikeuksiaan vaatimaan. Työsopimus oli täydellinen orjakontrahti. Työpaikalta eivät työläiset voineet poistua matkan pituuden ja kulkuneuvojen puuttuessa. Se ken aikoi poistua työstä ennen määräajan loppua sai kulkea 1000 virstaa omin neuvoin Irkutskiin saakka. Matkakustannukset olivat niinikään sellaiset, etteivät työläiset voineet ajatellakaan omin neuvoin poistumista. Työpäivä 11—12 tuntinen ja kun ottaa laskuun sen ajan, jonka työläiset usein saivat käyttää työpaikalle kulkiessaan, jatkui työpäivä aina 17 tuntiin. Vuotuinen työpalkka nousi hieman yli 400 ruplan. Osa palkasta maksettiin luonnossa ja pidätti yhtiö työläisten palkkoja vuosikausia. Elintarpeet usein ravinnoksi kelpaamattomia.

Lakot olivat tavallisia ilmiöitä kaivoksella. Sotaväkeä käytettiin lakkojen tukahduttamiseen. Mutta sillekin toimenpiteelle tuli loppu. V. 1912 helmikuun viimeisinä päivinä tapahtui usein aikaisemmin esiintynyt tapahtuma: työläisille annettiin pilaantunutta lihaa ravinnoksi. Se sai suuttumuksen aikaan ja työläiset läksivät lakkoon. Se levisi nopeasti ja sai yhä uhkaavamman luonteen. Maaliskuun 14 ja 16 päivän välillä oli se vallannut kaikki kaivokset. Lakkoon osallistui 6,288 työläistä. He järjestivät hyvin rivinsä ja joukko pysyi yhtenäisenä. Virheenä silloisessa lakossa oli se, että se supistui vain taloudellisten vaatimusten puitteisiin ja poliittiset vaatimukset sivuutettiin. Kuitenkin kohtelivat yhtiön omistajat lakkolaisia pahimpina vastustajinaan ja kun he huhtikuun 17 päivänä läksivät noin 1000 henkisenä joukkona esittämään vaatimuksiaan prokuraattori Preobrashenskille, niin kohtasi heitä lähellä prokuraattorin asuntoa aseistettu sotaväki, joka käskyn saatuaan avasi tulen työläisjoukkoa vastaan. Lähes 500 henkeä kuoli ja haavottui.

Ljenan tapahtumat eivät herättäneet suurtakaan huomiota silloisissa valassaolijain piireissä. Työläisten ampujille maksettiin lahjoja ja kaivoksen omistajat jatkoivat riistämispolitiikkaansa. Mutta työläisten pii-

reissä se muodostui käänteentekeväksi tapahtumaksi. Lakkolaine alkaa kieriä ympäri Venäjää. Suuttumus ja inho hallitusta ja kaivoksen omistajia vastaan kasvaa kaikkialla ja nostattaa yhä suurempia joukkoja liikehtimään. Työväenliikkeen kehityksessä alkaakin nousun kausi. V. 1905 vallankumouksen aikaansaama taantumus päättyy ja liike alkaa kulkea nopein askelin vallankumouksellistumista kohti.

Ljenan kaivoksilla tapahtuneet työläistemme ampumiset olivat erinomaisena opetuksena työväenliikkeelle. Vieläkin kerran ne osoittivat työläisille, että pelkkä taloudellinen taistelu isäntiä vastaan ei riitä. Taloudelliset vaatimukset tulee sitoa yhteen poliittisten vaatimusten kanssa ja näin käydä taistelua koko järjestelmää vastaan. Venäjän työläiset ottivatkin tästä opista varteen. Lakot tulivat yhä enemmän poliittisiksi luonteeltaan ja ne muuttuivat päätaistelukeinoksi tsaristista järjestelmää vastaan. Vuodesta 1912 Lokakuuhun 1917 kesti Venäjän proletariaatilla tätä oppiaikaa ja sinä kautena se omaksui bolshevikkipuolueen johdolla ne taistelutavat ja sen vallankumouksellisen marxilais-leniniläisen teorian, jonka avulla kykeni kukistamaan tsaarin monarkian ja pystyttämään tilalle neuvostojen vallan.

Venäjän proletariaatti yhdessä köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa rakentaa sosialismia. Olemme saavuttaneet maailmassa ennen näkemättömiä voittoja rakennustyössämme. Ensimmäisen viisivuotiskauden viimeinen vuosi on kulumassa ja XVII puoluekonferenssi viitoitti toisen viisivuotisen tehtävät: luokkien hävittämisen ja luokattoman yhteiskunnan luomisen. Näillä tehtävillä raivaamme tietä koko maailman vallankumoukselle.

Mutta kansainvälisen proletariaatin edessä ovat ratkaisevat ajat. Kansainvälisessä mitassa toistuvat Ljenan tapahtumat. Kuoleva kapitalismi yrittää kiristää viimeisetkin elinvoimat työtätekeviltä. Riistokeinot ovat moninaistuneet, murhaamisvälineet ja -tavat kehittyneet. Fasistinen komento useissa kapitalistimaissa harjoittaa mitä julminta ajojahtia vallankumouksellisia työläisiä vastaan, jotka hädän ja puutteen pakottamina vaativat oikeuksiaan. Fasistien apurina toimivat sosialifasistit harjoittavat mitä ilkeintä demagogiaa työläisten pettämiseksi ja hallituksessa olevien ministeriensä kautta koettavat he rauhoittaa työtätekeviä tsaarin ministerin tavoin sanomalla: "niin on ollut ja niin tulee edelleenkin olemaan". Heille on vastattava: Niin on ollut, mutta niin ei tule jatkumaan.

Ljenan tapahtumain historiasta on kaikkien maiden työtätekevien otettava oppi mikä on heidän velvollisuutensa tällaisten tapahtumain yhteydessä ja mitenkä heidän on Venäjän Lokakuun esimerkin mukaan Kommunististen puolueitten johdolla nostatettava joukkotaistelujen vyöry, taloudelliset lakot ja vaatimukset sidottava yhteen poliittisten kanssa, mudostettava luja yhteys sotilaitten ja työläisten välillä ja niin kohdistettava taistelu koko kapitalistista järjestelmää vastaan tunnuksella: luokka luokkaa vastaan proletaarisen vallankumouksen puolesta, työväen diktatuurin puolesta. Vasta silloin poistuvat päiväjärjestyksestä Ljenan laukausten tapaiset tapahtumat.

Edellä esitetyt kolme historiallista merkkipäivää osottavat myöskin sen kuinka vallankumouksellinen liike ja tapahtumat kehittyvät ja kasvavat etapilta toiselle, kuinka ne kulkevat nousulinjassa lopullista päämääräänsä, proletariaatin diktatuuria kohti ja kuinka proletariaatin on tämän päämääränsä saavuttamiseksi opittava käyttämään hyväkseen niitäkin etuja mitä porvarilliset vallankumoukset sille antavat. Sitä opettaa marxilais-leniniläinen vallankumousteoria. Tässä mielessä on Her-

zenillä ja Halturinillakin oma historiallinen merkityksensä vallankumousliikkeitten tapahtumasarjassa ja Ljenan, veripäivillä erikoisesti.

Viholliset vaanivat

MAALISKUUN 5 päivänä tehtiin Moskovassa murhayritys Saksan lähetystön neuvonantajaa vastaan. Murhayrittäjä J. M. Stern ja myöhemmin hänen rikostoverinsa S. S. Vasiljev pidätettiin. Asian johdosta toimitetuissa tutkimuksissa selveni, että pidätetyt kuuluivat terroristiryhmään, jonka v. 1928 Varsovasta Moskovaan saapunut Puolan diplomaattinen lähettiläs, Puolan kansalainen Vsevolod Lybarskij oli järjestänyt ja jonka ryhmän toimesta elokuussa 1928 Moskovassa oli suoritettu Punaisen armeijan poliittisen hallinnon vanhimman inspektorin tov. Shaposhnikovin murha. Nyt kun murhayritys oli samaisen ryhmän suunnittelema ja oli ryhmän tarkoituksena ollut murhata Saksan Moskovassa oleva lähettiläs saadakseen siten aikaan selkkauksen Neuvostoliiton ja Saksan välillä sekä näiden maiden välien huonontumisen; murhayrittäjä oli luullut Saksan lähetystön neuvonantajaa itse lähettilääksi ja näin harhautunut ampumaan lähettilään asemasta ensiksimainittua.

Tämän katalan teon, joka erinomaisesti valaisee imperialistivaltojen poliittisten menetelmien häikäilemättömyyttä, ja siitä langetetun tuomion johdosta kirjoitettiin **Pravdassa** seuraavaa:

Neuvostoliiton ylioikeuden sotakollegio on tehnyt päätöksen Neuvostoliitossa olevan Saksan lähetystön neuvonantajaa, hra von Tvardovskia vastaan tehdystä murhayritysjutusta.

Molemmat rikolliset — Stern ja Vasiljev — on tuomittu ammuttavaksi.

Ennakko- ja oikeuskuulusteluissa täysin selvästi paljastui terroriteon poliittinen pohja. Vastavallankumouksen riekaleet, jotka on lyöty mäsäksi maassamme, vastavallankumoukselliset voimat, jotka ovat ryhtyneet Neuvostoliiton ulkoisten vihollisten agenteiksi — juuri ne olivat murhayrityksen välittömiä järjestäjiä. Yksi ja sama lanka johtaa tov. Vorovskin murhasta Lausannessa v. 1923 Kaverdan Varsovassa v. 1927 suorittaman tov. Voikovin murhan kautta Vasiljeviin ja Sterniin ja kaikkiin niihin, jotka seisovat näiden selän takana.

Ja vaikkakin vielä eilen kuulia tähdättiin neuvosto-diplomaatteihin ja nyt otettiin Moskovassa murhayrityksen kohteeksi ulkomaisen hallituksen edustaja, niin sekä eilen että tänään tarkoitus on sama: huonontaa Neuvostoliiton kansainvälistä asemaa, helpottaa intervention järjestämistä tätä maata vastaan ja intervention avulla päästä työtätekevien vallan kukistamiseen sekä Lokakuun vallankumouksen karkoittamien tilanherrojen ja kapitalistien asettamiseen työtätekevien niskoille, päästä ulkomaiden imperialistien isännyyden valmistamiseen maamme työtätekevien joukkojen kuristamiseksi. Näiden piirien käskyläisiä ja niiden antamien tehtävien täytäntöönpanijoita olivat Kondradit ja Kaverdat eilen. Ja niiden tehtäviä — Puolan fasismin käskyjä — täyttivät tänään Vasiljevit ja Sternit.

Murhayrityksen uhriksi joutui Saksan lähetystön neuvonantaja, hra von Tvardovskij. Mutta tämä oli sattuma. Terroristit aikoivat murhata itse lähettilään, hra von Dircksenin. Tämä täysin selveni oikeusprosessin aikana.

Miksi juuri tuli valituksi Saksan hallituksen edustaja? Tämä ei tietenkään ollut sattuma.

Murhayrityksen järjestäjät olivat laskeneet kavalasti ja harkitusti. Neuvostoliitolla on täysin normaaliset diplomaattiset suhteet Saksan kanssa. Neuvostoliitto nauttii Saksan laajojen kansanjoukkojen myötätuntoa, sillä Neuvostoliitto ei tunnusta viimemainitulle maalle pakotettua Versaillesin rosvorauhaa. Tämä Saksan laajojen kansanjoukkojen myötätunto Neuvostoliittoa kohtaan on esteenä neuvostovastaisen rintaman luomiselle lännessä ja Saksan yhdistämiselle tähän rintamaan. Juuri siksi on otettu tehtäväksi saada keinoilla millä hyvänsä rikotuksi Saksan ja Neuvostoliiton väliset suhteet ja täten helpotetuksi neuvostovastaisen sodan järjestämistä länsirajalta, joka on paljon lähempänä Neuvostoliiton elinkeskuksia kuin itäraja.

Murhayrityksen lähin järjestäjä, Vasiljev, avoimesti tunnustikin tämän ja selvitti murhayrityksen poliittiset tehtävät. Teon välitön toimeenpanija Stern yritti oikeuskuulusteluissa kieltää ennakkokuulusteluissa tekemänsä tunnustukset, jotka täysin löivät yhteen Vasiljevin tiedonantojen kanssa. Stern yritti kaiken tämän kieltää, vieläpä senkin, että oli kuittauksella vastaanottanut syytöskirjelmän. Stern, vastoin kertomiaan ennakkokuulusteluissa, joissa hän ilmoitti Vasiljevin suoranaiseksi johtajakseen ja avustajakseen, väitti oikeudessa, että hän ampui aivan itsenäisten suunnitelmiensa mukaan eikä hänellä ollut minkäänlaisia kanssakumppaneita. Astuttuaan häikäilemättömän valheen ja kaiken kieltämisen tielle, ei Stern kyennyt keksimään syitäkään, minkätakia hän olisi murhayrityksen tehnyt, ei sanonut niistä mitään oikeuskuulusteluissa ja kieltäytyi loppupuheenvuoro-oikeudestaankin.

Sillä hänellä ei ollut mitä sanoa.

Ennakko- ja oikeuskuulustelu loi räikeän valon koko asiaan ja molempien rikollisten aatteellisiin sekä moraalisiin katsantokantoihin. Oikeudessa selveni, että Stern jo varhaisessa nuoruudessaan oli lähtenyt Odessasta valkoarmeijoiden mukana. Pikkuporvarillisista piireistä lähteneenä, luokkaolemuksensa kadottaneen psykologialla varustettuna hän osoittautui kykenemättömäksi toimimaan neuvostollisissa olosuhteissa. Kolme kertaa hänet eroitettiin korkeakouluista, lenteli työlaitoksesta toiseen ja lopuksi eroitettiin ammattiliitostakin syystä, että kieltäytyi työtä tekemästä. Tämä on määrättyjen pikkuporvariston lahonneiden kerrosten tuote. Ja tästä johtuu hänen vihamielisyytensä neuvostovaltaa kohtaan, jonka Stern yritti yhtä epäonnistuneesti kieltää kuin myöskin yhteytensä Vasiljevin kanssa. Tästä johtuu hänen orjamainen nöyryytensä ulkomaiden ja ulkomaisen porvariston edessä, jonka oli helppo tehdä hänestä kolmannen voiman, Neuvostoliiton ulkoisten vihollisten, ase.

Sternin välittömänä elähdyttäjänä oli Vasiljev, entisen talonomistajan poika, entisen kauppakoulun kasvatti, joka koulu v. 1924—25 saakka oli sekä oppilaittensa että opettajiensa mielipiteisiin nähden ja kannalta vastavallankumouksellinen pesäke. Eräänä tämän Vasiljevin kasvattaneen koulun opettajattarena oli Shelkova-Lybarskaja, joka ammuttiin v. 1928 Puna-armeijan poliittisen hallinnon inspektorin, tov. Shaposhnikovin murhaan osallistumisensa vuoksi, murhaan, jonka oli järjestänyt hänen veljensä Vsevolod Lybarskij, joka oli saapunut Varsovasta Puolan tasavallan diplomaattisella passilla.

Osa tästä Lybarskin perustamasta järjestöstä vangittiin ja tuomittiin jo v. 1928. Toinen osa jatkoi vastavallankumouksellista työtään. Ja juuri tämä Puolan tasavallan virallisen toimitsijan Lybarskin perustamana järjestö valmisteli Saksan lähettilään

murhaa, ryhtyen kaikkiin ennakkotoimenpiteisiin, että revolveri, jolla ammutaan olisi "venäläissysteeminen".

Maassamme pirstaleiksi lyödyn vastavallankumouksen jätteet täyttävät taistelussaan neuvostovaltaa vastaan maamme ulkoisten vihollisten tehtäviä. Tuholaisprosessit Shahtyn jutussa, "Teollisuuspuolueen" ja "menshevikkien neuvostobyron" asioissa säännöllisesti johtivat samoihin lähteisiin, joista on järjestetty, elähdytetty ja rahoitettu vastavallankumouksellista toimintaa Neuvostoliiton alueella.

"Teollisuuspuolueen" prosessissa olivat tuomiolla intervention pääjärjestäjäin ominaisuudessa Ranskan imperialismin määrätyt piirit, — mutta näyttämölle tuon tuostakin ilmaantuivat myöskin heidän liittolaisensa ja vasallinsa Varsovasta sekä Bukarestista. Rumanian hallituksen kieltäytyminen allekirjoittamasta hyökkäämättömyyssopimusta Neuvostoliiton kanssa; kokonainen kiljunta ja möly, joka rumanialaisten ohranoiden ja niiden parisilaisten tukijoiden taholta järjestettiin kulakkiryhmän paon johdosta Moldaun neuvostotasavallasta ja Leontjevin poikkikadulla laukaistut laukaukset Saksan lähetystön neuvonantajaa kohtaan — kaikki nämä ovat saman tapahtumaketjun renkaita.

Puolan tasavallan valtiokoneistossa, kuten näkyy, on henkilöitä, jotka diplomaattisen koskemattomuutensa varjolla ovat ryhtyneet järjestämään terroristisia tekoja Neuvostoliiton alueella, tekoja, jotka tähtäsivät siihen, että Neuvostoliiton sisäinen ja ulkoinen tilanne tulisi horjutetuksi ja että saataisiin aloitetuksi interventio ja sota.

Herrat Lybarskit — oikeusprosessin aikana mainitut Puna-armeijan polithallinnon inspektorin murhaajat v. 1928, Lybarskin asian jatkajat joita Vasiljev ei maininnut, murhayrityksen järjestäjät ulkomaista edustajaa vastaan Moskovassa — tällaisia ovat nämä diplomaatit ja heidän diplomaattiset "eurooppalaiset" metodinsa. He ovat diplomaattisen koskemattomuuden muurilla suojanneet itsensä neuvosto-oikeuden ankaralta kouralta. Mutta neuvosto-oikeus kykeni paljastamaan ja vetämään päivänvaloon nämä diplomaattisia univormuja kantavat pommi- ja revolveriritarit, nämä rikolliset, jotka lietsovat sotaa maamme ja koko maailman työläisiä ja työtätekeviä vastaan. Ne ovat samoja sodan lietsojia, jotka seisoivat Kaverdan, Traikevitshin ja Voitsehovskin selän takana joka viimemainittu v. 1928 ampui Varsovassa Neuvostoliiton kauppa-asiain edustajaa Lisarevia. Ne ovat samoja, jotka seisoivat Poljanskin selän takana, joka yritti räjähdyttää Varsovassa Neuvostoliiton edustajiston talon.

Murhayritykseen fyysilliset syylliset on tuomittu ammuttaviksi. Proletaarinen ja koko neuvostollinen yhteiskunnallisuus on ottanut tyydytyksellä vastaan tämän tuomion. Yhdessä ylioikeuden, proletaarisen diktatuurin elimien kanssa, pitää se Neuvostoliiton kanssa normaalisissa suhteissa olevien valtioiden edustajia kohtaan suoritettua murhayritystä **mitä raskaimpana valtiorikoksena.** Neuvostoliitto ei kuulu niihin valtioihin, joissa ulkomaisen valtion edustajan murhaa ylistetään sankarillisena tekona, joissa systemaattisesti muodostetaan maaperää suotuisaksi terroristitekojen suorittamiselle näitä edustajia vastaan ja joista terrorististen tekojen suorittajat matkustavat tänne diplomaattiset passit taskussa. Tämä muuten ehkä kuuluu siihen "moraalisen aseistariisumisen" ohjelmaan.

"Diplomaatti" Lybarskin ym. samankaltaisten "diplomaattien" toiminta osoittaa, millä sitkeydellä ja itsepäisyydellä määrätyt imperialistiset porvaripiirit suorittavat tihutyö-

tään Neuvostoliittoa, työtätekevien valtiota vastaan.

Neuvostoliiton työtätekevät vastaavat Leontjevin poikkikadulla laukaistuihin provokatiolaukauksiin lujittamalla Neuvostoliiton puolustuskuntoisuutta, voimistuttamalla lännessä sekä idässä, tehostamalla luokkavalppautta rakennustyömme kaikilla rintamanosilla.

Neuvostohallitus, joka nojaa Neuvostoliiton kymmenien miljoonien työtätekevien rajattomaan luottamukseen ja kannatukseen sekä kapitalististen ja siirtomaitten työtätekevien kasvavaan myötätuntoon, on noudattanut, noudattaa ja tulee noudattamaan **rauhan politiikkaa.** Se tulee myöskin **johdonmukaisesti ja säälimättä paljastamaan kaikki rauhaa ja Neuvostoliiton etuja vastaan kohdistetut provokatiotoimenpiteet.**

Eikä neuvostohallitus tule sietämään sitä, että maamme työtätekeville vihamieliset fasistisen Puolan imperialistiset porvaripiirit diplomaattisen koskemattomuuden varjossa aseistavat häikäilemättömiä vastavallankumouksellisia hulttioita neuvostovallan edustajia ja Neuvostoliitossa olevia ulkovaltioitten edustajia vastaan.

V. KNORIN

Fasismi, sosialidemokratia ja kommunismi

PRESIDENTIN VALINTA Saksassa on suoritettu. Sotamarsalkka Hindenburg on jälleen tullut valituksi presidentiksi, vielä 7 vuodeksi. Porvarillisten puolueiden keskuudessa ei olla tyytymättömiä Hindenburgin uudestivalintaan. Hindenburg on ollut ja tulee olemaan finanssipääoman politiikan uskollinen toimeenpanija, politiikan, jota **kaikkein johdonmukaisimmin ajaa natsionalistien puolue.** Siksi natsionalistit niin kiiruhtivatkin luopumaan Düsterbergin ehdokkuudesta.

Mutta tyytyväisiä ovat myöskin sosialidemokraatit ja kansallisosialistit. Sosialidemokraatit ovat tyytyväisiä siksi, että he menestyksellisesti mobilisoimalla joukot vaaleihin Hindenburgin puolesta, todistivat olevansa edelleenkin välttämättömiä finanssipääomalle sen politiikan toteuttamisen aseina. Kansallisosialisteilla ei ole syytä olla tyytymättömiä Hindenburgiin. Kansallissosialistit ovat tyytyväisiä siksi, että heidän puolueensa suuri kasvu nostaa heidän osuuttaan finanssipääoman suorittaman avoimen fasistidiktatuurin toimeenpanossa. Sentähden presidentinvaalin toinen äänestys oli kaikille "parlamenttaarisille" puolueille todellisuudessa vain Veimarin peruslain niille säätämä epämieluinen velvollisuus.

Kaikkien "parlamenttaaristen puolueiden" päähuomio oli jo siirtynyt huhtikuun 24 p:nä toimitettaviin Preussin, Baierin ja Vürttembergin maapäivien ja Hampurin senaatin vaaleihin. Ja ennen kaikkea ja pääasiassa Preussin maapäivien vaaleihin.

Preussin vaaleissa tulee porvariston ja proletariaatin luokkavoimien laskemisen rinnalla tapahtumaan kilpailu sosialidemokraattien ja kansallissosialistien välillä, joiden on todistettava, minkä puolueen avulla ja minkälaisilla metodeilla finassipääoma edelleen voi kaikkein parhaiten toteuttaa diktatuuriaan Saksassa.

Veimarin perustuslaki on ollut joukkojen pettämisen väline, demokraattisena fraasina, joka on verhonnut porvariston diktatuuria. Mutta tästä perustuslaista on enää jälellä sangen vähän. Ankaran taloudellisen

kriisin oloissa Saksan porvaristo yhä enemmän paljastaa diktatuurinsa. Viimeisen puolentoista vuoden aikana keskustapuolue ja sosialidemokratia ovat jo hoitaneet Saksan porvariston asioita tämän perustuslain diktaattorimaisen 48 pykälän avulla.

Kuitenkaan tämä perustuslaki, joka auttoi porvaristoa vuoden 1919 alussa pettämään joukkoja ja pidättämään heidät taistelusta neuvostovallan puolesta, ei ole vielä nytkään sellainen hyödytön paperi, jonka voisi nykyisissä oloissa kevytmielisesti viskata paperikoriin. Fasistisoitu "demokratia" on edelleenkin porvariston diktatuurin toteuttamisen parhain väline. Tämän "demokratian" viimeisten jätteiden likvidointi on nytkin tarkoituksenmukaisin suorittaa "demokraattisesti", Veimarin perustuslain 48 pykälän ja kaikkein "demokraattisinten" puolueiden, joilla on joukkoja takanaan, avulla. Keskustapuolue ja sosialidemokratia ovat vielä nykyisinkin Saksan porvariston asioita hoitavia puolueita juuri siksi ja vain siksi, että niillä on vielä takanaan työläis- ja pikkuporvarillisia joukkoja että 13-vuotisen hallituksessaolon aikana tämä vaikutus joukkoihin on huomattavassa määrässä säilynyt.

Vaikka kapitalismi jo ennen sotaa tuli kehityksessään laskevan käyrän vaiheeseen, porvaristo kuitenkin vielä saattoi kestää ilman sosialidemokratian avointa tukea. Imperialistisen sodan aiheuttama kapitalistisen järjestelmän syvä järkkyminen, kapitalismin yleisen kriisin alku ja useat proletaariset vallankumoukset osoittivat, että porvariston diktatuuri voi jatkaa olemassaoloaan vain sellaisen porvariston yhteiskunnallisen tuen välittömän kannatuksen varassa, jollaiseksi tueksi maailmansodan alusta lähtien muuttui sosialidemokratia. Sosialidemokratian johtajain suora siirtyminen porvariston puolelle teki mahdolliseksi kokoomus- ja puhtaasti sosialidemokraattiset hallitukset, joihin porvaristo on aina kaikkein vaikeimmilla hetkillä turvautunut. Verhoutuen "demokraattisilla" fraaseilla ja Veimarin perustuslailla sosialidemokratia on aina ja keskeytymättä tukenut ja tukee kaikkia porvarillisia hallituksia, myös niitä, joihin se itse ei ole muodollisesti osallistunut. Tämä välttämättömyys käyttää hyväksi sosialidemokratian jatkuvaa tukea ja ajoittain toteuttaa politiikkaansa sen välittömällä avulla on ilmauksena siitä, että nykyaikainen kapitalismi on kuolevaa, yleisen kriisin vallassa olevaa kapitalismia.

Mutta nykyinen kriisi ja kapitalistisen järjestelmän kasvava rappeutuminen, sosialidemokratian vaikutuksen kasvun pysähtyminen ja sen kehityksessä alkanut laskeva käyrä on pakoittanut porvariston herruutensa pelastamiseksi käymään käsiksi **fasistisen joukkopuolueen muodostamiseen**, taistelujärjestöjensä kehittämisen jouduttamiseen. Täten voidaan selittää kansallissosialistisen puolueen suunnattoman suuri kasvu viime vuosina.

Kansallissosialistien ei ole kuitenkaan onnistunut tunkeutua työväenluokan perusjoukkoihin. Heillä ei ole traditioita eikä pitkällisen työskentelyn kokemusta. Heidän joukkonsa muodostuu sangen erilaisista luokka-aineksista — hohenzollerilaisesta prinssi August-Vilhelmistä erinäisiin työttömien työläisten ryhmiin saakka.

Hohenzollerilaisia prinssejä työntää kansallis-sosialistien luo pelko, että vallankumouksellisen liikkeen menestykset riistävät heiltä ne suunnattomat summat, joita nykyinen Saksa heille maksaa, ja toivo voida käyttää joukkojen tyytymättömyyttä olevaa järjestystä kohtaan hyväkseen hohenzollerien valtionoikeuksien palauttamista varten. Työttömiä ja köyhiä talonpoikia, jotka eivät vielä tunne vallankumouksellista tietä, työntää kansallissosialistien luo en-

nen kaikkea viha järjestelmää kohtaan, joka on jättänyt heidät puoliorjan asemaan, syössyt heidät julmaan työttömyyteen, nälkään ja kurjuuteen.

Pikkuporvarillisia joukkoja työntää kansallissosialistien luo taloudellinen kriisi, joka on tuhonnut kokonaisia pikkuporvariston kerroksia, muuttanut heidät kerjäläisiksi. Muodostaen näistä aineksista, joiden mielenkiinto poliittiseen elämään on usein vasta herännyt, taistelujärjestöjä, porvaristo voi saavuttaa tilapäisiä menestyksiä taistelussa vallankumouksellisia työväenjärjestöjä vastaan. Mutta pitemmän päälle se voi esittää suurta osaa maan hallitsemisessa vain liitossa sellaisen joukkojen pettämisjärjestön kuin sosialidemokratian kanssa ja sen suoranaisella avulla. Kokoonpanoonsa nähden perusteiltaan pikkuporvarillinen järjestö ei voi olla porvariston lujana yhteiskunnallisena tukena.

Sellaisessa maassa kuin Saksassa, jossa proletariaatti muodostaa väestön enemmistön, on kapitalismin yleisen kriisin oloissa mahdoton säilyttää valta riistäväin luokkain käsissä vain sellaisten taistelujärjestöjen avulla, jotka perusosaltaan muodostuvat pikkuporvarillisista aineksista, ilman sosialidemokratian ja reformististen ammattiliittojen välitöntä tukea.

Sosialidemokratia ja fasismi erilaisia metodeja käyttäen suorittavat yhtä ja samaa yhteiskunnallista tehtävää — työväen luokkajärjestöjen hävittämistä ja kapitalismin tukemista ja lujittamista; se on niille molemmille yhteistä, se tekee ne toisilleen läheisiksi. Mutta se ei lainkaan merkitse, että sosialidemokraattien ja kansallissosialistien, jotka muodostavat suurimman fasistisen taistelujärjestön, välillä ei olisi mitään eroa eikä erimielisyyttä, että ne olisivat kauttaaltaan identtisiä, että niiden metodit ja edut kaikessa soveltuisivat yhteen.

Kommunistit eivät ole lainkaan sitä mieltä, että ei ole mitään eroa sosialidemokraattisen hallituksen ja kansallissosialistisen hallituksen välillä, hallituksen, joka käyttää etupäässä petosta ja sen ohella terroria, ja hallituksen, joka käyttää etupäässä terroria ja sen ohella petosta, välillä. Mutta kommunistit ennenkaikkea selittävät joukolle, että niin sosialidemokraatit kuin kansallissosialistitkin täyttävät ja tulevat täyttämään vain finanssipääoman tahtoa.

Kommunistit sanovat joukoille, että fasismin kasvu Saksassa on käynyt mahdolliseksi vain sosialidemokratian 18-vuotisen petoksen ja 13-vuotisen hallitsemisen ansioista, sosialidemokratian, jonka politiikan ytimenä on ollut joukkojen pidättäminen taistelusta ja voittojen ja kaikkien vapauksien turvaaminen porvaristolle. Kommunistit sanovat joukoille, että fasismin nykyinen hyökkäys on käynyt mahdolliseksi vain senvuoksi, että sosialidemokraatit ovat muuttaneet Saksan proletariaatin vanhat, mahtavat luokkajärjestöt työväenluokan alistamisen välineiksi porvariston diktatuurin alaiseksi, että sosialidemokraatit, huolimatta hysteerisistä huudoistaan fasisminvaarasta, eivät lainkaan aio luopua tästä politiikastaan.

Vain tämän sosialidemokratian politiikan ansiosta on voinut syntyä ajatus Saksan vallankumouksellisen työväenliikkeen hävittämisen mahdollisuudesta, mistä eivät voineet ajatella edes rautakansleri Bismark, ei Vilhelm II eikä Hindenburg.

Sosialidemokraattien ja kansallissosialistien välillä on erimielisyyksiä, mutta ne ovat yksityisluontoisia erimielisyyksiä. Ne ovat erimielisyyksiä kahden ryhmän välillä, jotka kumpikin pyrkivät suojelemaan kapitalismia ja taistelevat proletaarista vallankumousta vastaan.

Ensimmäinen ristiriitaisuus sosialidemokraattien ja kansallissosialistien välillä, "demokratian" ja avoimen

fasistisen diktatuurin välillä koskee kysymystä **työväenluokalle tarjottavasta "ideologiasta"**. Sosialidemokraattien mielestä on välttämätöntä käyttää porvariston diktatuurin tukemiseksi työväenliikkeen vanhoja traditioita ja esittäytyä "marxilaisina", vaikkapa heillä ei olekaan säilynyt niin kerrassaan mitään marxismista, sekä nojautua Veimarin perustuslakiin, jonka he itse ovat tuhonneet, ja ylistää marraskuun vallankumousta, jonka he ovat hävittäneet.

Kansallissosialistit, natsionalistit ja heidän läheiset hengenheimolaisensa ovat sitä mieltä, että sosialidemokraattien ponnistukset marxilaisiin vallankumouksellisiin pukimiin pukeutumiseksi nykyisin vain hyödyttävät todellisia marxilaisia ja vallankumouksellisia — kommunisteja. Sentähden on lopetettava fraasailu marxismista, luokkataistelusta ja internationalismista ja jätettävä jälelle vain kaikkein välttämättömin, kiertämätön — "sosialismi", joka on muutettu kansalliseksi, luokkain yläpuolella olevaksi sosialismiksi, joka jättää yksityisomistuksen riistäväin luokkain käsiin ja lupaa työläisille "kolmannen valtion".

Toinen erimielisyys koskee kysymystä **työväenluokan porvariston eduille alistamisen organisatoorisista metodeista.**

Sosialidemokratia on järjestänyt tämän alistamisen lujittamalla vaikutustaan siinä mahtavassa työväenjärjestöjen systeemissä, jonka on muodostanut sosialidemokratia ennen sotaa. Nämä järjestöt — ennenkaikkea ammattiliitot, jotka ovat aikoinaan olleet luokkataistelun elimiä — eivät ole vielä läheskään menettäneet mahdollisuutta käyttää hyväkseen luokkajärjestöjen auktoriteettia työväenjoukoissa ja yhä vielä huomattava osa työläisiä pitää niitä työväenluokan puolustuksen miminä. "Pienemmän pahan" teorian ja turmeltuneen byrokratian avulla sosialidemokratiaattien on onnistunut käyttää näitä järjestöjä porvariston yhteiskunnallisena tukena.

Nyt porvaristo alkaa epäillä, kykeneekö sosialidemokratia kriisin oloissa säilyttämään vaikutuksensa näissä järjestöissä, ja pelkää, että niissä olevat työläisjoukot tulevat kommunismin voimavarastoiksi. Sosialidemokraatit yrittävät uutterasti todistella metodiensa etevämmyyttä suoran fasistisen väkivallan metodeihin verrattuna. Porvaristo työntää kansallissosialistit esille kapitalismin lisätuen ominaisuudessa.

Kolmannen erimielisyyksien ryhmän muodostavat **"koneiston sijoitusta"** koskevat erimielisyydet. Sosialidemokratia on luonut suunnattoman kaartin valtion- ammattiyhdistys ja kooperatiivivirkailijoita, jotka muodostavat Saksan työläisylimysten tärkeimmän osan. Tämä sosialidemokraattinen virkamieskunta, joka käyttää sodanedellisen sosialidemokratian traditioita ja marraskuun vallankumousta olevan järjestyksen tukemiseksi, saa tästä hyvästä ruokansa valtion pöydästä.

Kansallissosialistit ovat keränneet riveihinsä suuret määrät entisiä keisarillisia upseereita ja virkamiehiä sekä huomattavia sivistyneistön kerroksia, joiden oppositioasenne ja kapinallisuus johtuvat siitä, että he kaikki eivät voi syödä nykyisen järjestelmän kaukalosta. Heidän päämääräänsä — valtion leipiin pääsemistä — ei voida saavuttaa ilman, ellei niin yleisvaltakunnallisesta kuin paikallisestakin hallintokoneistosta tungeta syrjään joitakin sosialidemokraatteja ja muita "tasavaltalaisia".

Nämä erimielisyydet ja eroavaisuudet eivät suinkaan merkitse sitä, että sosialidemokraatit ja kansallissosialistit olisivat toistensa sovittamattomia vastustajia. Päinvastoin itse näiden erimielisyyksien luonne todistaa niiden sovittamisen mahdollisuudesta ja siitä, että yhdistämällä nämä molemmat metodit (sosialifasistisen ja kansallissosialistisen) voi-

daan näitä molempia puolueita samanaikaisesti käyttää porvariston etujen hyväksi.

Miten nykyinen "demokratia" eroaa avoimesta fasistisesta diktatuurista?

Zeveringin-Braunin "demokratian" perusajatuksena on, että järjestöjä, jotka ovat jolloinkin olleet luokkataistelun elimiä, käytettäisiin kriisin kärjistyessä ja kommunistisen puolueen vaikutuksen kasvaessa porvariston diktatuurin suojelemiseen ja lujittamiseen raivaten pois kaikenlaisen demokratian näiden järjestöjen sisältä. Sosialidemokraatit karkoittavat joukkojärjestöistä pois kaikki aktiiviset, luokkatietoiset, vallankumoukselliset ainekset, käyttävät näitä järjestöjä lakonrikkurien tehtävissä, pidättävät työläisiä taistelusta jaarittelemalla taantumuksen hyökkäyksestä, taistelun toivottomuudesta ja fasistikeikauksen vaarasta sekä käyttävät avoimen terrorin metodeja taistelussa proletariaatin todella vallankumouksellisia luokkajärjestöjä vastaan.

Zevering-Braunin "demokratian" perusajatuksena on, että työväenluokan "demokraattiset" saavutukset (paino-kokoontumis- ja lakkovapaus ja yleinen äänioikeus) voitaisiin muodollisesti säilyttää, jos lakkovapautta ei käytetä ja jos paino- ja kokoontumisvapaus muutetaan vapaudeksi kapitalismin liittolaisia varten. Tietenkin nämä työväenluokan saavutusten jäännökset, jos niitä käytetään näin, vain auttavat sosialidemokraatteja työläisten pettämisessä.

Avoimen fasistisen diktatuurin perusajatuksena on, että terroria voimistettaisiin ja valtion sotilaallisen ja poliisikoneiston välittömän toiminnan piiriä laajennettaisiin, jotta voitaisiin perinpohjin tuhota vallankumoukselliset joukkojärjestöt ja bolshevismin leviämisen mahdollisuus työläisjoukoissa.

"Demokratian" ja avoimen fasistisen diktatuurin välinen ero on siinä, että avoin fasistinen diktatuuri voimistuttaa terroria, siirtäen sotilaalliselle ja poliisikoneistolle osan niistä tehtävistä, joita tähän saakka on suorittanut sosialidemokraattisten järjestöjen koneisto "yhteiskunnallisilla metodeilla". Näiden tehtävien täyttämiseksi porvaristo on luonut taistelujärjestöjä ja kansallissosialistisen puolueen poliittisen koneiston.

Saksan porvariston eri ryhmien ennenkaikkea kansallissosialistien ja sosialidemokraattien, välisen taistelun peruskysymyksenä on, missä määrin tällainen valtion hallitsemismetodien vaihdos vastaa porvariston etuja, missä määrin se on tarkoituksenmukainen, reaalinen ja välttämätön Saksan nykyisissä oloissa, missä määrin se soveltuu maassa tapahtuvaan luokkavoimien siirtymiseen. Se tai tuo vastaus tähän kysymykseen määrää, kenet porvaristo katsoo soveltuvammaksi valtion asioiden johtoon: vanhan, kokeneen asioittensa hoitajanko, sosialidemokratian ja katolisen keskustan, joita fasistiset taistelujärjestöt tulevat auttamaan, vaiko fasistit, jotka tulevat työskentelemään yhdessä katolisen keskustan kanssa ja nojautumaan sosialidemokratian kokemuksiin ja tosiasialliseen tukeen.

Tämän porvaristolle pulmallisen kysymyksen ratkaisemiseen nähden Preussin vaaleilla on suuri merkitys.

Vain kommunistit käyvät todella taistelua fasismia vastaan. He tietävät, että kansallissosialistien ja nationalistien valtaan astuminen ei tuo mukanaan mitään muuta kuin terrorin voimistumisen ja joukkojen taloudellisen aseman huonontumisen, kommunistisen puolueen toimintaehtojen huonontumisen, kansalaisoikeuksien riistämisen työläisaineksilta jne. Mutta kuitenkaan he eivät voi hetkeäkään kannattaa sosialidemokraatteja, jotka hysteerisesti huutavat taistelusta fasismia vastaan ja samanaikaisesti hajoittavat työväenjärjestöjä sisältä ja luovuttavat työ-

väenluokan fasismille. Proletariaatin voimien mobilisoiminen, organisoiminen ja tiivistäminen taisteluun porvaristoa vastaan, taisteluun sen vallan kukistamiseksi — siinä ainoa sääntö, jota kommunistit noudattavat toimintaohjeenaan.

Taistelun organisoiminen alhaaltakäsin muodostettavan yhteisrintaman perustalla poikkeuslakeja, palkkain alennuksia, ja fasistista terroria vastaan, joukkojen irroittaminen sosialidemokratiasta, niiden luokkatietoisuuden herättäminen ja yhdistäminen itsenäisiin vallankumouksellisiin luokkajärjestöihin — se on ainoa keino työväenluokan enemmistön valtaamiseksi ja ainoa reaalinen taistelumetodi fasismia vastaan.

Sentähden kommunistit esiintyvät kaikissa vaaleissa täysin itsenäisesti eivätkä voi lähteä minkäänlaisiin liittoutumiin ja sopimuksiin sosialidemokratian kanssa. Heidän täytyy paljastaa sosialidemokratian petos ja kavallus.

Sosialidemokraatit kirkuvat, että kommunistit haluavat päästää Hittlerin valtaan toivoen, että sisäisen ja kansainvälisen tilanteen kärjistyminen, johon avoimen fasistisen diktatuurin käytäntöönsaattamisen täytyy johtaa, lyhentäisi Saksan proletariaatin raskasta ja tuskallista tietä vallankumoukseen. Tätä valhetta on syötetty sosialidemokratian hämmentämille ihmisille.

Juuri sosialidemokratia raivaa tietä avoimelle fasistiselle diktatuurille. Se riisuu proletariaatin aseista. Se todistelee, että proletariaatti on käynyt heikommaksi, silloin kun sen voimat päivästä toiseen kasvavat. Se kirkuu vastavallankumouksen hyökkäyksestä, vaieten vallankumouksen voimien kasvusta. Samaan aikaan se kieltää proletariaatin ainoan taistelujärjestön — Punaisten rintamamiesten liiton — toiminnan, mutta myöntää täyden järjestymisvapauden kansallissosialistien hyökkäysjoukoille työläispiireissä.

Se kirkuu koko presidentinvaalienajan kansallissosialistien rintamamiesten mobilisoimisesta, mutta kymmeniä kertoja äänestää luottamusta kenraali Grenerille, joka myönsi luvan tälle mobilisatiolle. Se on ollut ja on murtamassa kaikkia työläisten palkkain alentamisia ja työstäerottamisia vastaan käymiä lakkoja. Se käsittelee kysymystä Hittlerin hallitukseen päästämisestä.

Kommunistit ovat jo menettäneet satoja taistelijoita, jotka fasistiset salamurhaajat ovat murhanneet. He tietävät, että avoin fasistinen diktatuuri vaatii vielä enemmän uhreja. Ainoankaan kommunistin päähän ei milloinkaan pidä eikä voi tulla ajatus kaikkein hurjimman taantumuksen valtaanpäästämisestä sillä verukkeella, että se kärjistää tilannetta ja että koko järjestyksen kumoaminen käy silloin helpommaksi. Sellaisen teorian voivat kehitellä vain sosialidemokraatit, jotka mittaavat kaikkea "pienemmän pahan" teoriansa metrimitalla.

Maksaako vaivan kumota tätä ilmeistä valhetta ja parjausta?

Kommunistit ovat tuhannen kertaa julistaneet, että on yksi vihollinen — porvaristo, joka täytyy kukistaa. Porvariston kukistamista varten on välttämätöntä vallata työväenluokan enemmistö. Sosialidemokratia pidättää työläisiä taistelusta. Se auttaa porvaristoa ja sentähden se on työväenluokan sisällä päävihollinen, jota hävittämättä ei voida kukistaa porvaristoa.

Kommunistit ovat hetkeäkään viivyttelemättä valmiit muodostamaan yhteisrintaman kaikkien sosialidemokraattisten työläisten kanssa, jotka haluavat taistella porvariston kukistamiseksi. Heidän täytyy taistella ensikädessä sosialidemokratiaa vastaan, sentähden että sosialidemokratia on porvariston yhteiskunnallinen päätuki ja sentähden, että ellei voiteta sitä, on mahdoton voittaa porvaristoakaan. Kommunistit eivät voi-

solmia minkäänlaisia sopimuksia sosialidemokratian kanssa fasismia vastaan, sentähden että järjestöllä, joka mobilisoi voimia antaakseen kuolettavan iskun fasismille, ei voi olla tilapäistäkään sopimusta sellaisen puolueen kanssa, joka organisoi alistumista fasismin edessä ja tässä tarkoituksessa käy neuvotteluja sen kanssa. Vain ihmiset, jotka haluavat viekkaalla petoksella saada työläiset alistumaan porvariston edessä, voivat nyt esittää sopimuksentekoa sosialidemokratian kanssa.

Samalla kun kommunistit muodostavat omia järjestöjään, samalla he käyvät taistelua sosialidemokratian hajoittavaa toimintaa vastaan niissä järjestöissä — ensi kädessä ammattiliitoissa — jotka ovat heidän hallussaan. Kommunistit paljastavat sosialidemokratian antautumisen fasistisoituvalle valtiovallalle ja ammattiliittojen muuttumisen lakonrikkurijärjestöiksi. Kommunistit käyvät työläisjoukkojen johtoon kaikin voimin puolustaakseen työväenjärjestöjä fasistiselta hävitykseltä.

Käyttäen porvariston ja fasistisoituvan porvarillisen valtion koko koneistoa hyväkseen sosialidemokratian onnistuu vielä valheen ja parjauksen avulla pidättää joukkoja takanaan. Nykyinen etappi on kommunistisen puolueen työväenluokan enemmistön valtaamisen puolesta käymän taistelun etappi. Proletariaatin voimat kasvavat. Tämän Saksan proletariaatin vallankumouksellisten voimain kasvun osoittimena on se seikka, että vastavallankumouksen täytyy taistelussaan vallankumousta vastaan etsiä terävämpiä aseita kuin petollinen "pienemmän pahan" teoria; sen täytyy tehostaa vakuutteluaan revolverilla voidakseen taistella vielä suurempien joukkojen vallankumouksen leiriin siirtymistä vastaan.

Mihail Nikolajevitsh Pokrovski

HUHTIKUUN 10 p., noin k:lo 12 yöllä, Kremlin sairaalassa kuoli tunnettu tiedemies ja tulisieluinen bolshevikki M. N. Pokrovski, virtsarakkosyöpään, jota hän sairasteli jo vuodesta 1927 lähtien, ollen tätä ennen hoidettavana m. m. pariin kertaan Berliinissä. Siitä huolimatta, että taudin kulussa viime aikoina tapahtui jyrkkä käänne pahempaan, toveri Pokrovski hellittämättä seurasi yhteiskuntapoliittisen elämän ilmiöitä, kunnes tauti voitti ja kaatui eräs puolueemme paraimpia taistelijoita, eräs aikamme suurimpia tiedemiehiä, marxilais-leniniläisyyden suurmiehiä historian alalla.

M. N. Pokrovski syntyi v. 1868. Vuonna 1891 hän päätti Moskovan yliopiston historiallis-kielitieteellisen osaston. Tästä ajasta alkaa myös hänen tieteellinen, kirjallinen ja opettajauransa.

Kun vuoden 1905 vallankumouksen hyökyaallot alkoivat järkyttää tsarismin perusteita, tapaamme M. N. Pokrovskin propagandistina, agitaattorina ja kynäilijänä aktiivisesti järjestämässä puolueen rivejä aseellisen esiintymisen varalta. Hän oli m. m. kaikkien Moskovassa tänä aikana ilmestyneiden bolshevikki-lehtien toimittaja.

Vuonna 1906-7 valitaan hänet puolueen paikallis-elimen jäseneksi ja v. 1907, Moskovan järjestön edustajana puoluekokoukseen Lontooseen, jossa joutuu bolshevistisen keskuksen jäseneksi. Pian tämän jälkeen joutuu hän maanalaiseksi ja emigroituu ulkomaalle, jossa v. 1911 jonkun aikaa on yhteydessä **Vperjod**-ryhmän kanssa, josta kuitenkin pian eroaa.

Tältä ajalta ovat hänen mainiot teoksensa **Ruskaja istoria s drevneishih vremjen** (Venäjän varhaisim-

pien aikojen historia) ja **Istoria russkoi kulturi** (Venäjän kulttuurihistoria) I osa, joissa antaa mainion marxilaisen analyysin käsittelemistään historian kysymyksistä.

Maailmansodan aikana Pokrovski käy taistelua menshevikkiläisiä puolustussodan kannattajia vastaan ja on yhteistyössä bolshevikki puolueen äänenkannattajan **Sotsial-Demokratin** kanssa. V. 1917, elokuussa palaa hän takaisin Venäjälle ja Moskovan järjestössä Sotilas-Vallankumouksen komitean julkaisun toimittajana, ottaa mitä aktiivisimmin osaa kannattamansa Lokakuun vallankumouksen valmisteluun ja tapahtumiin.

Lokakuun kumouksen jälkeen Pokrovski valitaan Moskovan neuvoston presidiumin ulkomaanasiain komissaariksi ja kohta Moskovan työläisneuvoston puheenjohtajaksi. V. 1918 ennen hallituksen siirtymistä on hän Moskovan alueen kansankomissariaatin puheenjohtaja.

Brestin rauhanneuvotteluissa on hän ensimmäisen neuvottelukunnan jäsen ja edustaa "vasemmistokommunistien" kantaa, josta kuitenkin kohta luopuu ja viimeisiin hetkiinsä asti puolustaa puolueen päälinjaa, käyden leppymätöntä taistelua kahdella rintamalla kaikkia syrjäviettymyksiä vastaan puolueessa.

Pokrovskin suuria ansioita on myöskin lukuisten tieteellisten laitosten johto- ja järjestelytyö. Mainittakoon esim. Kommunistinen akademia, Historiallinen instituutti, Marxilaisten historikkojen yhdistys, SSSR:n ja RSFSR:n keskusarkistot jne. Sitä paitsi Pokrovski oli monissa tieteellisissä kokouksissa aktiivinen osanottaja ja vuonna 1929 valitaan hänet Tiedeakademian jäseneksi. Samana vuonna Pokrovski osallistuu historian tutkimusviikkoon Berlinissä Neuvostoliiton edustajiston jäsenenä ja historikkojen kansainväliseen kongressiin Oslossa, samanaikaisesti suorittaen merkittävää teoreettista tutkimustyötä. Pokrovski osoitti työssään todellisen leniniläisen leppymättömyyttä kaikkea opportunismia, vastavallankumouksellista trotskilaisuutta ja porvarillista teoretisoimista vastaan historian kirjoituksen alalla, nerokkaasti paljastamalla ne (Tarle, Petrushevski, Javorski y. m.).

Lukuisten artikkeliensa ja kirjoitelmiensa ohessa eri tieteellisissä julkaisuissa ja sanomalehdissä, Pokrovski on kirjoittanut laajoja historiallisia tutkielmia, joista (suomentaen nimet) mainitsemme: **Venäjän historia lyhyimmässä muodossaan, XIX ja XX vuosisadan Venäjän vallankumousliikkeen historia, Luokkien taistelu ja historiallinen kirjallisuus, Venäjän ulkopolitiikka XX vuosisadalla, Marxilaisuus ja historiallisen kehityksen erikoisuudet Venäjällä, Lokakuun kumous, Imperialistinen sota** jne.

Laajojen arkistotutkimusten tuloksena Pokrovskin johdolla niinikään julkaistaan mitä mielenkiintoisimpia tutkielmia ja asiapapereja (**Pugatshevilaisuus, Dekabristien kapina,** Lokakuun vallankumouksen asiapapereja jne). Voisimme jatkaa luetteloa pitkälti, mutta riittänee ylläolevakin palauttamaan lukijan mieleen Pokrovskin ansioita marxilais-leniniläisen historian tutkimuksen alalla, jota Lenin arvioi varsin suureksi, sanoen m. m. Pokrovskin maailmansodan valmistelututkimuksista, että Pokrovski on laajoille työtätekeville joukoille paljastanut "salaisuuksia, jotka synnyttävät sotia".

Laajojen tutkimustöittensä ohella suoritti Pokrovski aktiivisesti puoluetyötä, oli puoluekokousten ja konferenssien osanottaja. XVI puoluekokouksen jälkeen valitaan hänet KKK jäseneksi. Hän oli myös SSSR:n KTK:n jäsen ja usean liiton neuvostojen edustajakokouksien osanottaja.

Näemme, miten raskaasta taudistaan huolimatta, Pokrovskin toiminta proletariaatin teorian ja käytännön palveluksessa jatkuu viimeiseen asti. Sitäkin syvempi on suruntunne vanhan bolshevikin riveistä poistumisen

johdosta, sitäkin velvoittavampi hänen esimerkkinsä meille.

— — — — —

Pokrovskin hautajaistilaisuus 13 p. huhtik. muodostui mitä valtavimmaksi. Läsnä olivat KK:n ja politbyron jäsenet. Toverien Stalinin, Molotovin, Voroshilovin, Ordshonikidsen, Rudshutakin ym. seisoessa mausoleumin tribuunilla, puolueen KK:n nimessä saa puheenvuoron tov. Buharin. Tila ei salli esittää puhetta kokonaisuudessaan, mutta lyhyesti sanoen, epäilemättä tulkiten puolueen johdon, puolueen laajojen jäsenjoukkojen ja liittomme työtätekevien mielipidettä, tov. Buharin osoitti Pokrovskin ansiot mitä terävimpänä marxilais-leniniläisenä teoreetikkona, joka runsaan tuotantonsa omisti puolueen taistelulle, leppymättömälle bolshevistiselle taistelulle marxilaisleniniläisen tieteen puolesta, toiseksi tov. Buharin osoitti, että Pokrovskin koko teoreettinen ja käytännöllinen elämän työ on ollut väsymätöntä työtä ja taistelua puolueen päälinjan puolesta ja kolmanneksi että Pokrovski suuren teoreettisen ja tieteellisen uurastuksensa ohella suoritti suuren päivätyön myös käytännöllisen politiikan alalla. Puolueen KK:n ja koko puolueen nimessä, tov. Buharin lausui, että se tie, jota Pokrovski puolueen kanssa kulki, taistelujen ja saavutusten tie, tulee edelleenkin kulkemaan päämäärään, johon Pokrovski, loistava marxilais-leniniläinen teoreetikko, luokkataistelija ja vanha bolshevikki, elämäntyöllään pyrki.

Tov. Kuibyshev, KTK ja KKN puolesta lyhyesti puhui tappiosta, joka on erikoisen tuntuva juuri nyt, jolloin miljoonaiset työtätekevien joukot innolla rakentavat sosialismia ja eri aloilla työskentelevien väestöryhmien puolesta lausui vakuutuksen, että taistelumme sosialismin puolesta jatkuu.

Lyhyen surukokouksen jälkeen muurattiin tov. Pokrovskin tuhka Kremlin muuriin, Leninin Mausoleumin läheisyyteen.

Ennen julkaisematon Leninin kirje

Tässä julkaistun kirjeen on Lenin lähettänyt Zürichistä Sveitsistä Wieniin. Kenelle siellä, ei ole vielä tarkkaan todettu, mutta luultavasti Koritsonerille. Kirje on kirjoitettu sen johdosta, että Fr. Adler ampui Itävallan pääministerin kreivi Stürgkhin. Kautskylaisten (nyk. sosialifasistien) väittämän mukaan ei Fredrich Adler kyennyt käsittämään sosialipatrioteista eroamisen välttämättömyyttä ja välttämättömyyttä järjestää taistelua imperialistisen sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, ja joutui siten yksilöllisen terrorin tielle. Leninin kirjeessä arvostellaan tätä lausuntoa vallankumouksellisen marxilaisuuden kannalta.

Marx—Engels—Lenin-instituutti.

25.X. 1916.

RAKAS YSTÄVÄ! Valitamme sitä, että ette ole tähän mennessä kirjoittaneet meille riviäkään. On toivottavaa, että Wienin suuret tapaukset herättävät Teidät vihdoinkin kirjoittamaan meille tarkkaan.

Berner Tagwachtissa (ja sitten muissa lehdissä) julkaistiin uutinen, että Schpeierin (Itävalta) sotilastehtaassa oli lakossa 24.000 työläistä, että tshekkiläiset sotilaat ampuivat, ja tapettiin 700 (seitsemänsataa!) työläistä! Kuinka paljon tässä on totta? Olkaa hyvä ja ilmoittakaa tästä mahdollisimman yksityiskohtaisesti.

Mitä tulee Fr(edrich) Adlerin tekoon, niin pyytäisin Teitä kertomaan siitä tarkkaan.

Täkäläiset lehdet **Berner Tagwacht** ja **Volksrecht** — saatteko Te kumpaakaan niistä — ylistävät tätä tekoa. **Avanti** (saatteko **Avantia?**) il-

moittaa, että Fredrich Adler olisi Itävallan internationalistien kuuluisan julistuksen tekijä. Onko tämä totta? Ja onko sopivaa puhua tästä jo avoimesti?

1) Puhuiko Fredrich Adler kenenkään kanssa suunnitelmistaan? 2) Eikö hän ole jättänyt kenellekään ystävälleen mitään asiakirjaa, kirjettä, selityksellä, että ne julkaistaisiin myöhemmin? 3) Onko totta, mitä kirjoittaa wieniläinen **Arbeiter Zeitung,** että hän olisi jäänyt **kaikkialla** (rautatieläisten klubilla ja muuallakin) vähemmistöön (ja kuinka suuri oli tämä vähemmistö?); 4) että hänen asemansa järjestössä kävi «sietämättömäksi»; 5) että hän sai viimeisessä puoluekonferenssissa vain seitsemän ääntä; 6) että hän kahdessa viimeisessä luottamusmiesten sos.-dem. puol. aktiivi kokouksessa hyökkäsi erikoisen terävästi puoluetta vastaan ja vaati mielenosoituksia? (minkälaisia?).

Olkaa hyvä ja kirjoittakaa mahdollisimman yksityiskohtaisesti kaikista näistä kysymyksistä ja yleensä enemmän tietoja ja yksityiskohtia Fredrich Adlerista. Jos ette erikoisesti ilmoita, niin tulemme julkaisemaan lehdissämme kaikki teiltä saamamme (ja toimitusaineistomme muodossa tulemme sen julkaisemaan myös täkäläisissä saksalaisissa lehdissä).

Mitä tulee teon poliittiseen arvioon, niin olemme edelleenkin, luonnollisesti, vanhalla kymmenien vuosien kokemuksen vahvistamalla kannalla, että yksilöllinen terroristinen murhayritys **ei ole tarkoituksenmukainen** poliittisen taistelun välineenä.

«Killing is no murder» (terroristinen teko ei ole murha) kirjoitti vanha **Iskramme** murhayrityksistä, **emme yleensä vastusta** poliittista murhaa (tässä mielessä on **Vorwärtsin** ja wieniläisen **Arbeiter Zeitungin** opportunistien kirjoittelu kerrassaan inhoittavaa), mutta vallankumouksellisena taktiikkana ei yksilöllinen murhayritys ole tarkoituksenmukainen, vaan vahingollinen. Vain joukkoliikettä voi pitää todellisena poliittisena taisteluna. Vain suorassa ja välittömässä yhteydessä joukkoliikkeiden kanssa voivat ja täytyvät yksityiset terroristiset teotkin olla hyödyksi. Venäjällä ovat terroristit (joita vastaan olemme aina taistelleet) suorittaneet joukon yksilöllisiä murhayrityksiä, mutta joulukuussa 1905, jolloin toiminta vihdoin muodostui joukkotoiminnaksi, kapinaksi, — jolloin olisi joukkojen auttamiseen pitänyt sovelluttaa väkivaltaa, — juuri silloin **olivat** «terroristit» **poissa.** Siinä on terroristien virhe.

Adler olisi hyödyttänyt paljon enemmän vallankumousliikettä, jos hän olisi, hajaantumista pelkäämättä, siirtynyt järjestelmälliseen illegaaliseen propagandaan ja agitatioon. Olisi oikein hyvä, jos löytäisi jonkun vasemmistoryhmän, joka julkaisisi Wienissä lentolehtisen ja selittäisi siinä työläisille mielipiteitään: ruoskisi mitä terävämmin **Arbeiter Zeitungin** ja **Vorwärtsin** lakeijamaisuutta ja puolustaisi Adlerin tekoa moraalisesti («Killing is no murder»), mutta selvittäisi työläisille: ei tarvita terrorismia, vaan järjestelmällistä, jatkuvaa, itseuhrautuvaa vallankumouksellista propagandaa ja agitatiota, mielenosoituksia jne. jne. lakeijamaisia ja opportunistisia puolueita vastaan, imperialisteja vastaan omia hallituksiaan ja sotaa vastaan — tätä juuri tarvitaan.

Olkaa hyvä ja ilmoittakaa meille, missä määrässä on oikein pitää Adlerin tekoa **epätoivon** aiheuttamana? Luulen, että poliittisesti se on niin. Hän luotti puolueeseen, hän ei voinut kestää sitä, että tämän puolueen kanssa oli mahdoton työskennellä, että oli mahdoton työskennellä yhdessä Viktor Adlerin kanssa, hän ei voinut päästä sovintoon hajaantumisajatuksen kanssa, ottaa vastuulleen raskasta tehtävää, taistelua puoluetta

vastaan. Ja tuloksena oli epätoivo — murhayritys.

Kautskylaisen epätoivoinen teko (**Volksrecht** kirjoittaa, että Adler ei ollut Zimmervald-vasemmiston kannattaja, vaan pikemminkin kautskylainen).

Mutta me vallankumoukselliset emme voi langeta epätoivoon. Me emme pelkää hajaannusta. Päinvastoin: tunnustamme hajaantumisen välttämättömäksi, me selvitämme joukoille, miksi hajaantuminen on kiertämätön ja välttämätön, me kehoitamme työhön vanhoja puolueita vastaan, vallankumoukselliseen joukkotaisteluun.

Mitä virtauksia (eli jonkinlaisia yksityisiä heijastuksia) Wienissä ja Itävallassa esiintyi Adlerin teon arvostelussa?

Pelkään, että Wienin hallitus julistaa Adlerin mielenvikaiseksi ja ei päästä syntymään oikeusjuttua. Mutta jos juttu menee oikeuteen, niin on välttämätöntä järjestää lentolehtisten levitys.

Kirjoittakaa enemmän ja tarkkaan ja noudattakaa tarkkaan kaikkia teknillisiä varovaisuustoimenpiteitä. Parhain tervehdykseni. Teidän

Lenin.

Suom. J. L.

Katsauksia

50 VUOTTA C. R. DARWININ KUOLEMASTA. C. R. Darwin oli nerokas englantilainen naturalisti ja XIX vuosisadan suuri biologi, joka suorittamallaan työllä aikaansai suoranaisen mullistuksen aikansa luonnontieteessä. Hänen tutkimuksiensa tärkeimpänä sisältönä oli oppi lajien synnystä ja niiden kehityksestä eläin- ja kasvikunnassa. Darwinin ja darvinismin suuri merkitys ei ole ainoastaan siinä, että hän loi ainoan vakuuttavan ja tieteelliseen tutkimukseen perustuvan selityksen kehitysprosessista, vaan myöskin siinä, että hän ensikerran tieteen historiassa perusteellisesti todisteli itse kehityksen tosiasian ja tällä lopullisesti murskasi hänen aikoihinsa saakka vallinneen käsityksen lajien muuttumattomuudesta sekä poisti kaiken tieteellisen perustan kehitysvastaisilta teorioilta.

Darwinin oppi syntyi ja kehittyi aikana, jolloin nuori kapitalismi eli nousukauttaan. Samoin kun kapitalismin kehitys edellytti voimakasta tuotantovoimien kasvua, teknillistä vallankumousta ja kaiken vanhan, kapitalistisen kehityksen kulkua ehkäisevän hävittämistä, edellytti se myöskin voimakasta kehitystä eri tieteiden alalla. Tällaisena huomattavana kehitysaskeleena luonnontieteiden alalla esiintyy darwinismi. Darwin edustaa aikansa vielä suuressa määrin vallankumouksellista ja vapaamielistä porvaristoa.

Miten suhtautuivat darwinismiin kapitalistisen kehityksen synnyttämän toisen perusluokan, proletariaatin, suuret teoreetikot ja käytännönmiehet, Marx ja Engels sekä myöhemmin Lenin? Eräässä mainitun merkkipäivän johdosta **Pravdassa** julkaistussa artikkelissa tuodaan tämän kysymyksen valaisemiseksi esille seuraavia näkökohtia:

Kommunismin suuret opettajat — Marx, Engels ja Lenin — kiinnittivät erittäin suurta huomiota luonnontieteen kysymyksiin. Noudattaen vallankumouksellista metodia, materialistista dialektiikkaa, analysoivat he syvällisesti aikansa luonnontieteitä, jättämättä huomioimatta mitään jossakinmäärin merkityksellistä tapahtumaa luonnontieteiden alalla, alistaen ne teoreettiselle käsittelylle ja arviolle. Luonnollisesti siis myöskin darwinismi, huomattavana kehitysaskeleena luonnontieteessä, ei voinut jäädä heidän huomionsa ulkopuolelle. Niinpä pian Darwinin ensimmäisen perusteoksen (**Lajien synty**) ilmestyttyä Marx kirjoitti Engelsille: "Tämä kirja vaikka onkin esitetty karkeasti, englanniksi, antaa kuitenkin luonnonhistoriallisen pohjan meidän katsomuksillemme."

Toisessa paikassa hän alleviivaa: "Darwi-

nin teokset ovat hyvin arvokkaat ja soveltuvat historiallisen luokkataistelun luonnontieteellisenä tukena." Näiden sanojen todellista ajatusta pikkuporvarilliset ja porvarilliset teoreetikot, niiden mukana myöskin II internationalen teoreetikot, ovat useasti vääräntäneet ja edelleenkin vääräntävät. Yrittäen pienentää marxilaisuuden merkitystä eräät heistä kuvaavat marxilaisuuden ahtaasti taloustieteelliseksi teoriaksi, toiset taas katsovat, ettei marxilaisuus ole omintakeinen, sen vuoksi että sen teorian edellytykset ovat lainattuja darvinismilta. Kolmannet yksinkertaisesti kieltävät marxilais-leniniläisen opin vallankumouksellisuuden selvittäen sen "yhteiskunnalliseksi darvinismiksi".

Tosiasiassa Marx kuitenkin katsoi darvinismin omien katsomuksiensa luonnontieteelliseksi tueksi, sen vuoksi että darvinismi vahvisti kehityksen ajatuksen orgaanisessa luonnossa, todistellen tällä vääräksi kaikki konservatiiviset väitteet muuttumattomuudesta, vallitsevan olotilan iankaikkisuudesta ja tämän vuoksi omasi vallankumouksellisen sisällön ja merkityksen.

Lenin taistelussa narodnikkeja vastaan pysähtyy myöskin kysymykseen darvinismin suhteesta marxilaisuuteen. Hän kirjoitti: "Samoin kun Darwin teki lopun katsomuksesta, joka piti eläin- ja kasvilajeja millään tavoin toisiinsa sitomattomina, satunnaisina, "jumalan luomina" ja muuttumattomina ja ensikerran asetti biologian täysin tieteelliselle pohjalle, vahvistaen lajien muuttuvaisuuden ja yhteyden niiden välillä, — niin myöskin Marx teki lopun katsomuksesta, joka piti yhteiskuntaa mekanistisena yksilöiden agregaattina, mikä sallii kaikenlaisia muutoksia päällystön tahdon mukaisesti (tai, mikä on aivan sama, yhteiskunnan ja hallituksen tahdon mukaisesti), mikä syntyy ja muuttuu satunnaisesti, ja ensikerran asetti yhteiskuntatieteen tieteelliselle pohjalle määritellen yhteiskunnallis-taloudellisen formation käsitteen vallitsevien tuotantosuhteiden yhtenäisyydeksi, määritellen että tällaisten formatioiden kehitys on luonnonhistoriallinen prosessi."

Marxin haudalla pitämässään puheessa Engels arvioi Darwinin opin merkityksen seuraavasti: "Samoin kuin Darwin paljasti organisen luonnon kehityksen lain, samoin Marx paljasti ihmiskunnan historian kehityksen lait."

Nämä lainaukset kuvaavat, kuinka suuren merkityksen suuret opettajamme asettavat darwinismille luonnontieteen alalla ja todistuskappaleena marxilaiselle maailmankatsomukselle. Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että marxilaisuutta ja darwinismia voitaisiin mitata samalla mitalla. Darwinismi kohoaa orgaanisen luonnon kehityksen todelliseksi teoriaksi vasta sen jälkeen, kun se uudelleen muokataan marxilais-leniniläisyyden pohjalla.

Darwin oli oman aikansa ja luokkansa kasvatti, ja senvuoksi hänen opillaan on porvarillisen rajoittautuneisuuden leima. Tämän vuoksi Marx—Engels ja Lenin eivät voineet olla hänen oppiaan syvällisesti uudelleen muokkaamatta samalla kritikoiden hänen perusväitteitään. Engels m.m. kirjoitti: "Minä hyväksyn Darwinin opin — **kehitysteorian,** mutta Darwinin todistuskeinon (taistelu olemassaolon puolesta, luonnollinen valinta) otan vain ensimmäisenä, väliaikaisena, epätäydellisenä ei kauan sitten paljastetun tosiasian ilmauksena".

Monissa kysymyksissä asettuen alkuvoimaisesti-dialektiselle kannalle Darwin ei kuitenkaan kohonnut johdonmukaiselle, todella historialliselle näkökannalle. Tästä hänen oppinsa kuolleisuus, abstraktisuus ja yksipuolisuus monissa peruskysymyksissä. Esimerkiksi, Darwin luonnehti yksipuolisesti taistelua olemassaolon puolesta, teki tästä määritelmästä universaalisen, siirsi sen myöskin ihmisyhteiskuntaan, vaikka kohta muutamilla huomautuksilla. Toisin sanoen hän asettui määrätyssä mielessä "yhteiskunnallisen darwinismin" ja hänen aikansa malthuslaisuuden kannalle. Darwinismin tätä yritystä siirtää mekaanisesti väitteensä orgaanisen luonnon piiristä yhteiskuntaan Engels arvostelee erittäin ankarasti. Samoin Marx, useasti arvostellen malthuslaisuutta, viittaa Darwinin opin malthuslaisiin piirteisiin.

Tällä kritiikillä on erittäin suuri merkitys meille taistelussa tällä hetkellä fasistisia ja sosialifasistisia teorioita vastaan "yhteis-

kunnallisesta darwinismista", porvarillisia "rotu-teorioita" vastaan sekä yrityksiä vastaan "tieteellisesti", biologisesti oikeaksi selvittää porvarillinen siirtomaapolitiikka ja imperialistiset sodat.

Engels syvällisesti kritikoi myöskin Darwinin teoriaa taistelussa olemassaolon puolesta organisen kehityksen faktorina. Hän kirjoittaa: "Ennen Darwinia hänen nykyiset kannattajansa alleviivasivat juuri harmoonisen yhteistyön orgaanisessa luonnossa, osoittaen siihen kuinka kasvullisuus varaa eläimille ruuan ja happea, ja eläimet kasvullisuudelle lannan, ammoniakin ja hiilihapon. Mutta heti kun Darwinin oppi tuli tunnustetuksi, niin nämä samat ihmiset alkoivat nähdä kaikkialla vain **taistelua.** Molemmat näistä konseptioista ovat määrätyissä ahtaissa puitteissa oikeat, mutta molemmat ovat samalla tavoin yksipuolisia ja rajoittuneita. Luonnon kuolleiden kappaleiden vuorovaikutus sisältää harmoonian ja yhteentörmäykset, elävien olentojen keskinäissuhteet sisältää tietoisen ja itsetiedottoman työkumppanuuden, mutta samoin myöskin tietoisen ja itsetiedottaman taistelun. Ei edes kasvi- ja elänmaailmassa saa nähdä ainoastaan yksipuolista "taistelua". Mutta vain täydellinen lapsellisuus johtaa kaikki historiallisen kehityksen moninaisuudet ja elämänmonimutkaistumisen yksipuolisen ja kuivan "taistelusta olemassaolon puolesta" kaavan alaiseksi. Tämä merkitsee ei sanoa mitään tai vieläkin vähemmän."

Darwinin suuri ansio oli siinä, että hän särki uskonnolliset dogmit ihmisen jumalallisesta alkuperästä, osoittaen yhtenäisyyden eläinten ja ihmisen alkuperässä. Käsitellessään ihmisen alkuperää Darwin ei kuitenkaan porvarillisen oppineen rajoittuneisuuden vuoksi voinut päästä ulos ahtaasti biologisten katsomuksien ahtaista puitteista. Hän ei osannut paljastaa konkreettista yhteiskunnallista lainmukaisuutta, paljastaa työn osuutta. Tämän teki Engels kirjoituksessaan "Työn osuus apinan ihmiseksi tulemisessa". Engels paljasti todellisen historiallisen lainmukaisuuden, ratkaisi probleemin biologisten lainmukaisuuksien siirtymisestä yhteiskunnallisiksi, t.s. Engels määritteli yhteiskunnallisen ja biologisen konkreettisen yhtenäisyyden ihmisen alkuperässä.

Nämä muutamat viitteet ovat jo omiaan osoittamaan Marxin, Engelsin ja Leninin arvostelevaa suhtautumista darwinismiin, samoin kun ne lyhykäisesti viittaavat siihen suureen työhön, minkä he ovat suorittaneet darvinismin uudelleenmuokkauksessa, kysymyksessä kehityksestä (evolutsiosta). Ottaen lähtökohdaksi Leninin syvälliset ajatukset kehityksestä, joita hän esittää kirjoituksessaan "Kysymykseen dialektiikasta", on meidän asetettava kehitysoppi leniniläisesti sosialistisen rakennustyömme palvelukseen. Mainitussa kirjoituksessaan lausuu Lenin kehityksestä (evolutiosta) seuraavasti: "Vastakohtien samaisuus (niiden "yhteys" kenties oikeammin sanottu, vaikka termin "samaisuus" ja "yhteys" ero ei tässä ole erikoisen oleellinen; määrätyssä mielessä ovat molemmat oikeita) on ristiriitaisten, **toinen toisensa poissulkevien** vastakohtaisten tendenssien tunnustamista (löytämistä) kaikissa luonnon (siihen lukien myöskin hengen ja yhteiskunnan) ilmiöissä ja prosesseissa: Maailman kaikkien prosessien tietoamisen ehto niiden **"itseliikunnassa",** niiden sponttaanisessa kehityksessä, niiden elävässä elämässä on niiden tietoaminen vastakohtien yhteytenä. Kehitys on vastakohtien "taistelua". Kaksi perustavaa (taikka kaksi mahdollista? taikka kaksi historiassa havaittavaa?) käsitystä kehityksestä (evolutsiosta) ovat: kehitys pienentymisenä ja suurentumisena, kertaantumisena ja kehitys vastakohtien yhteytenä (yhteyden jakautumisena toisensa poissulkeviin vastakohtiin ja vuorosuhde niiden välillä).

Edellisessä käsityksessä liikunnasta jää varjoon itseliikunta, sen **liikkeellepaneva** voima, sen lähde, sen aihe (taikka tämä lähde siirretään **ulkopuolelle** — jumala, subjekti jne.) Jälkimmäisessä käsityksessä pyrkii päähuomio nimenomaan **"itse"**-liikunnan **lähteen** tietoamiseen .

Edellinen käsitys on kuollut, köyhä, kuiva. Jälkimmäinen on elävä. **Vain** jälkimmäinen antaa avaimen kaiken olevaisen "itseliikuntaan"; vain se antaa avaimen "hyppäyksiin", "asteittaisuuden katkeamiseen",

"vastakohdaksi muuttumiseen", vanhan tuhoutumiseen ja uuden syntymiseen.

Vastakohtien yhteys (yhteensattuminen, samaisuus, tasavaikutus) on ehdollinen, tilapäinen, ohimenevä, suhteellinen. Toisensa poissulkevien vastakohtien taistelu on absoluuttinen, niinkuin kehitys, liikunta on absoluuttinen."

Tätä Leninin ajatusta noudattaen ja suurten opettajiemme rikkaaseen teoreettiseen perintöön nojaten on meidän kehitettävä ja hyväksikäytettävä marxilais-leniniläistä oppia kehityksestä sosialistisessa rakennustyössämme ja kansainvälisen proletariaatin taistelussa kapitalismin kukistamiseksi.

•

ESPANJAN KOMMUNISTISEN PUOLUEEN VI edustajakokous pidettiin Sevillassa maaliskuun lopussa.

Espanjan kommunistisella puolueella on ratkaistavanaan vaikeita ja vastuullisia tehtäviä. Talouspula kiristyy ja vallankumouksellinen liike maassa jatkuu, puhjeten ajoittain esiin laajoina liikehtimisinä. Kuluneena talvena on ollut joukko suuria lakkoja ja työläisten kumouksellisia esiintymisiä. Samaan aikaan jatkuvat liikehtimiset köyhän talonpoikaiston ja maatyöläisten keskuudessa. Puolueen heikkoutena on, ettei se vielä ole kyennyt valtaamaan johtavaa osaa näissä liikehtimisissä, lukuunottamatta muutamia keskuksia (Sevilla, Kordova ym), joissa sen vaikutus on ollut voimakkaampi. Liikehtiminen on useimmissa tapauksissa jäänyt alkuvoimaiseksi. Organisatoorisesti puolue on huomattavasti vahvistunut: sen jäsenmäärä, joka tasavallan julistamisen aikaan huhtikuussa 1931 oli 1500, on noussut 10000:een. Kuitenkin puolue on vielä kaukana tärkeimmän tehtävänsä, työväenluokan enemmistön valtaamisen, ratkaisemisesta. Tämän tehtävän suorittamiseksi puolueen on muiden toimenpiteiden ohella säälimättömästi paljastettava ja murskattava työtätekevissä joukoissa vielä voimakkaina esiintyvät demokraattiset ja syndikalistiset harhat, järjestettävä lakko- ja työttömäin liikkeitä ja annettava niille selvät taloudelliset ja poliittiset tunnukset sekä kehitettävä joukkojen alotteellisuutta niiden taistelussa hallitusvallan elimiä vastaan. Samalla puolueen itsensä on kehityttävä todelliseksi bolshevistiseksi joukkopuolueeksi, kitkettävä pois keskuudestaan lahkolaisuuden, anarkismin ja reformismin perut, jotka sitä vielä raskaasti painavat ja ehkäisevät sen joukkoihin lähentymistä.

Kokouksessa esitti Madridin järjestön itäisen piirin edustaja trotskilaisia tunnuksia, mutta kaikki muut kokouksessa esiintyneet edustajat asettuivat päättävästi häntä vastaan ja hyväksyivät keskuskomitean kannan ja teesit. Samoin hyväksyttiin yksimielisesti Kominternin toimeenpanevan komitean keski-eurooppalaisen toimiston avoin kirje, jossa viitoitetaan puolueen toimintalinjoja. Useat edustajat alleviivasivat, että paikallisten puoluejärjestöjen ja erikoisesti ammattiliittojärjestöjen työssä on tapahtunut selvästi havaittava käänne mainitun kirjeen julkaisemisen jälkeen.

Toledon maakunnan talonpoikaisedustaja vaati työn voimistuttamista työttömäin keskuudessa. Edustaja huomautti, että sen jälkeen, kun ammattiliittotyössä on tapahtunut käänne, Toledon maakunnassa on ammatilliseen yhtenäisyyskomiteaan liittynyt 3000 maatyöläistä. Edustaja kehoitti myös kutsumaan koolle Espanjan talonpoikaiston konferenssin.

Edustajakokous valmisti ja hyväksyi päätöslauselmat puolueen keskuskomitean poliittisen selostuksen johdosta sekä organisatio-talonpoikais- ja ammattiliittokysymyksistä. Vastavallankumouksellista trotskismia vastaan kokous päätti tinkimättömästi taistella.

Kokoukselle saapui tykistödivisioonan sotilasryhmältä kirjelmä, joka luettiin myrskyisten suosionosoitusten raikuessa.

HALLITUSVAIHDOS JUGOSLAVIASSA. Huhtikuun alussa tapahtui Jugo-Slaviassa hallitusvaihdos. Kuningas Aleksander "vapautti' toimestaan pääministerin, kenraali Schivkovitshin, joka on taantumuksellisen upseerijärjestön ("Valkoinen käsi") johtaja. Uuden hallituksen muodosti entisen hallituksen ulkoministeri Marinkovitsh ja tuli uuteen hallitukseen useita entisen hallituksen jäseniä.

Schivkovitsin hallitus tuli valtaan tammikuussa v. 1929 ja on se ollut suurserbialai-

sen suurporvariston ja suurserbialaisten sotilaspiirien diktatuurin toteuttajana. Se suuntasi häikäilemättömän terrorin kaikkia oppositiopuolueita ja erikoisesti kommunistista puoluetta vastaan. Useita kommunistisen puolueen johtajia on sen valtakautena ammuttu ja tuhansia kommunisteja ja vallankumouksellisia työläisiä viruu vankiloissa. Ainoastaan sosialidemokraattisten järjestöjen se salli toimia, mutta niinpä nämä järjestöt sitten kaikin tavoin tukivatkin fasistidiktatuurin kaikkia toimenpiteitä kommunisteja, työväenluokkaa, talonpoikaistoa ja sorrettuja kansallisuuksia vastaan.

Fasistinen diktatuuri ei kuitenkaan onnistunut ratkaisemaan ainoatakaan syventyvän talouspulan esilletyöntämistä kysymyksistä. Teollisuus- agraari- ja finanssikriisin ja joukkojen kasvavan tyytymättömyyden vuoksi kuninkaan oli pakko viime vuoden marraskuussa "lahjoittaa" maalle uusi perustuslaki. Schivkovitshin hallitus jätti erohakemuksensa ja määrättiin toimitettavaksi parlamenttivaalit. Vaalilaki oli siten laadittu, että vaaleihin voivat osallistua yksinomaan hallituspuolueet. Äänestys oli avoin. Vaaleihin osallistui mitätön vähemmistö maan väestöstä.

Vaalien jälkeen upseerijärjestö "Valkoinen käsi" palautti jälleen Schivkovitshin pääministerin paikalle eikä sotilas-fasistisessa diktatuurissa tapahtunut minkäänlaista muutosta.

Mutta kriisi maassa syventyi jatkuvasti. Teollisuuslaitosten tuotanto ja ulkomaankauppa on supistunut puoleen v. 1929 verrattuna. Agraarikriisi on saanut pelottavan laajuuden. Valtion finanssiasiat ovat joutuneet täydellisesti hunningolle. Valtion virkailijat ja opettajat eivät saa kuukausimäärin palkkaansa. Vieläpä on täytynyt viivyttää armeijan upseerienkin palkanmaksua.

Vaikkakin kaikki edustajat parlamenttiin valittiin hallituspuolueiden listoilta, muodostui siinä oppositio Horvatian edustajista. Oppositio esitti painovapauden tunnuksen, vaati demokraattisten oikeuksien palauttamista ja kävi hyökkäykseen, tosin perin maltilliseen, Schivkovitshin hallitusta vastaan, samaan aikaan kuitenkin puolustaen sotilas-fasistidiktatuurin päätä, kuningas Aleksanteria.

Oppositioliike alkoi Horvatiassa ja vanhassa Serbiassa. Zargebessa tapahtui ylioppilasmielenosoituksia. Ylioppilaat vaativat paino- ja poliittisten puolueiden muodostamisen vapautta, poikkeuslakien kumoamista ja horvatiankielen yhdenvertaisuutta. Belgradissa järjestettiin muutamia ylioppilasmielenosoituksia tunnuksilla: "Alas Schivkovitshin hallitus." "Alas valeparlamentin diktatuuri!" Myöskin muutamilla muilla paikkakunnilla oli ylioppilasmielenosoituksia.

Viime aikoina on alkanut lakkoliike tavattomia palkkain alennuksia vastaan. Myöskin työttömien liike on voimistunut. Työttömiä on maassa noin 400,000. Ankarasta terrorista huolimatta on joillakin paikkakunnilla ollut myrskyisiä työttömien kokouksia ja mielenosoituksia.

Talonpoikaisliike on levinnyt yli koko maan ja suuntautuu etupäässä veroja vastaan. Useimmilla paikkakunnilla alastomiksi ryöstetyt talonpojat eivät tosiasiallisesti maksa minkäänlaisia veroja. Bosniassa ja Hertsegovinassa on puhjennut nälkäkapinoita.

Hallituksen asema huonontui myös sen vuoksi, että Ranska kieltäytyi antamasta tälle "uskolliselle liittolaiselleen" välttämättömiä lainoja. Lainoja on annettu melkein yksinomaan vain sotilastarkoituksiin, strategisten ratojen rakentamiseen ja armeijan varustamiseen, mutta ei valtiovajauksen peittämiseen.

Ranska ei voinut myöskään taata menekkiä jugoslavialaisille maataloustuotteille. Ranskan suunnitelmaan "Tonavan federation" muodostamisesta Schivkovitsh ei kiinnittänyt suuria toiveita. Hän tiesi, että tämä suunnitelma ei ratkaisisi agraarikriisiä, Jugo-Slavia ei saisi ratkaistuksi kysymystä maataloustuotteittensa markkinapaikoista. Ulkoasiainministeri Marinkovitsh teki muutamia pakollisia ilmoituksia suunnitelman edullisuudesta Jugo-Slavialle, mutta itse Schivkovitshin hallituksessa nähtävästi syntyi mielipiteiden vaihtoa siitä, täytetäänkö Ranskan hallituksen antamat ohjeet tähän kysymykseen nähden. Seurauksena oli, että

Ranskan hallitus, joka oli saattanut Schivkovitshin valtaan, päätti erotuttaa hänet. Tähän toimenpiteeseen suostui halukkaasti myös kuningas Aleksander, joka oli valmis uhraamaan läheisen ystävänsä oman asemansa pelastamiseksi.

Hallituksen vaihdos ei tietenkään ratkaise ainoatakaan niistä ristiriidoista, jotka raatelevat Jugo-Slavian kapitalismia. Työväen, talonpoikain ja vähemmistökansallisuuksien tyytymättömyys kasvaa. Marinkovitshin hallitus, joka muuten on yhtä uskollinen Ranskan imperialismin palvelija kuin sitä edeltänyt Schivkovitshin hallituskin, ei voi pidättää sen kasvua, ja maan porvarillisissakin piireissä oletetaan, että uusi hallitus ei tule muodostumaan pitkäikäiseksi.

YLEISLAKKO UNKARISSA. Taloudellinen pulakausi kouristelee ankarasti myöskin Unkaria. Työttömyys maassa on laaja, tuotanto supistuu lakkaamatta ja maaseutu kurjistuu. Pulakauden puristuksesta ja fasistidiktatuurin sorrosta on seurauksena yleinen tyytymättömyyden kasvu työtätekevien joukkojen keskuudessa. Tämä on pakoittanut Unkarin sosialifasistisen puolueen, joka on maan fasistihallituksen uskollisimpia palvelijoita, turvautumaan eräänlaisiin "oppositio"-manöövereihin. Se on ottanut arvostelevan asenteen hallitukseen nähden. Tämä sosialifasistien manöveeraus johti siihen, että hallitus kielsi puolueen pää-äänenkannattajan ilmestymisen toistaiseksi. Kehittääkseen manöveeraustaan edelleen, s.o. saavuttaakseen "taisteluasenteellaan" jälleen joukkojen luottamuksen sosialifasistinen puolue päätti julistaa hallituksen mainitun toimenpiteen johdosta huhtik 8 p:nä puolen tunnin "yleislakon". Näin lyhytaikainen "lakko" ei tietysti olisi millään tavoin häirinnyt fasistisia vallanpitäjiä, mutta puolue laski, kuten sanottu, sen avulla voivansa korjata auktoriteettiaan joukkojen keskuudessa. Kävi kuitenkin selville, että tämä puolueen manöveeraus oli fasistidiktatuurille ja tietysti samalla myös puolueelle itselleen vaarallista leikkiä. Joukkojen tyytymättömyys oli kasvanut liian suureksi ja lakkoliike kehittyi paljoa laajemmaksi kuin sosialifasistien suunnitelma edellytti. Siitä muodostui suurten joukkojen mahtava mielenosoitus koko fasistidiktatuuria, sen sortoa ja terroria vastaan. Budapestissa työläiset muuttivat sosialifasistien julistaman puolen tunnin "lakon" yhden päivän yleislakoksi. Levottomuus kehittyi korkealle. Hallitus hätääntyi. Kaupunki muuttui sotaleiriksi. Kaikki valtion omistamat tehtaat ja kaupungin keskuskadut olivat santarmien miehittämiä. Työläiskaupunginosissa suorittivat eri joukko-osastot vahtipalvelusta. Hallituksen varokeinoista huolimatta joukkojen liikkeelle lähtöä ei voitu estää. Kaupungin työläispiireissä tapahtui myrskyisiä mielenosoituksia. Mielenosoittajat esittivät tunnuksia: "Eläköön vallankumous!", "Eläköön Neuvostoliitto!" Eräässä työläiskorttelissa kaadettiin raitiovaunu ja, muodostettiin barrikaadi. Lentävissä kokouksissa esiintyi kommunistisia puhujia. Hallitus vastasi julmalla poliisi- ja santarmiterrorilla. Tapahtui useita yhteenottoja hallituksen joukkojen ja työläisten välillä. Haavoittuneita oli paljon. Eräs talonpoika sai surmansa. Yli 200 henkilöä vangittiin.

Sanomalehdet eivät ilmestyneet, lukuunottamatta erästä pientä lentolehtistä, jonka hallitus oli saanut painatetuksi fasististen rikkurijärjestöjen avulla.

Lakkoliike ulottui myöskin maaseutukaupunkeihin. Useissa niissä oli työläisten mielenosoituksia ja yhteentörmäyksiä poliisien kanssa. Sosialifasistit yrittivät kaikkialla murtaa yleislakon, mutta eivät onnistuneet siinä työläisten päättävän vastustuksen vuoksi.

Lakon johdosta hallitus tiukentaa diktatuuriaan. Hallituslehtien tiedoitusten mukaan se ryhtyi heti lakon jälkeen valmistelemaan poikkeuslakia, joka kohdistetaan ammattiliittoja ja lakkojen julistamisoikeutta vastaan. Työläispiireissä selitetään asia siten, että hallitus tällä toimenpiteellään koettaa helpottaa sosialifasistien perääntymistä siitä pulmallisesta asemasta, johon he epäonnistuneen manöveerauksensa vuoksi ovat joutuneet. Porvarilliset lehdet moittivat sosialifasisteja siitä, että he joukkojen painostuksesta käyttävät "bolshevistista taktiikkaa", joka "ei sovellu yhteen toisen internationalen perusteorian kanssa".

Lakkoliike osoittaa, että sisäisen tyytymättömyyden paine on tässäkin fasistisen terrorin maassa korkea ja joukkojen taisteluhalu kasvaa. Unkarin kommunistisen puolueen tehtävänä on kehittää tätä taisteluhalua edelleen, paljastaa sosialifasistien manööverausten petollisuus ja johtaa joukot yhä päättävämmin taistelemaan fasistidiktatuuria vastaan.

"TONAVAN FEDERATIO"! Lontoossa kokoontui huhtik. 6 pn:ä neljän suurvallan (Englannin, Ranskan, Italian ja Saksan) konferenssi, jonka piti käsitellä kysymystä ns. "Tonavan federation" muodostamisesta.

Alotteentekijänä kysymyksessä on Ranskan imperialismi. Sillä on asiassa omat etunäkökohtansa ajettavanaan. Kaikki Tonavan maat ovat Ranskan velallisia, Ranska on lainanut niille huomattavat määrät pääomiaan. Nyt ovat kaikki nämä valtiot finanssiromahduksen partaalla ja Ranskalle olisi tarpeellista lujittaa holhousasemaansa niiden finanssiasioihin nähden. Tonavan federation suunnitelma edellyttikin näiden maiden "kansainvälistä" ts. Ranskan taholta tapahtuvaa finanssiholhousta. Toiseksi Ranskan suunnitelmiin kuului liittää tähän federatioon, jossa johtavaa osaa tulisi esittämään Ranskan vaikutusvallan alainen pieni etente, Itävalta ja Uunkari ja siten eristää nämä maat Saksasta ja Italiasta niin poliittisesti kuin taloudellisestikin. Kolmanneksi Ranskan suunnitelmassa edellytettiin sen pääsevän tulleihin nähden etuoikeutettuun asemaan Tonavan federadion maiden keskinäisessä kaupankäynnissä. Ja neljänneksi — mikä oli erittäin tärkeätä — Tonavan federatio olisi avannut suoran tien neuvostovastaisen blokin muodostamiseen ensin taloudellisella ja sitten poliittisella pohjalla. Suunniteltiin, että federation maatalousmaat — Rumania, Unkari, Jugo-Slavia — saisivat määrättyjä etuoikeuksia viljan viennissä federation teollisuusmaihin — Itävaltaan ja Tshekko-Slovakiaan — ja siten täydellisesti syrjäyttäisivät Neuvostoliiton maataloustuotteet viimemainittujen maiden markkinoilta. Tämä kaikkien Euroopan itäisten ja kaakkoisten maiden osallistuminen neuvostovastaiseen taloudelliseen rintamaan olisi tietenkin tärkeä askel eteenpäin yhtenäisen neuvostovastaisen interventiorintaman muodostamisessa Ranskan johdolla.

Mutta tällä suunnitelmalla oli eräs heikkous: se ei kaikissa suhteissa tyydyttänyt Euroopan muita imperialistisia valtoja, ei ollut niiden etujen mukainen. Ennenkaikkea se oli epäedullinen Saksalle, joka suunnitelman toteutuessa menettäisi markkinapaikkansa Tonavan maissa ja tulisi kokonaan eritetyksi Itävallasta. Italia, jonka suurvaltasuunnitelmat perustuvat liittoon Unkarin kanssa ja Jugo-Slavian heikentämiseen, ei myöskään voinut suhtautua federatiosuunnitelmaan myötämielisesti. Ja Englantia taas puolestaan ei lainkaan miellytä Ranskan taloudellisen ja poliittisen vaikutuksen ja johtoaseman lujittuminen Euroopan mantereella.

Eri imperialistivaltojen ristriitaiset edut törmäsivät tässäkin kysymyksessä vastakkain. Oikeastaan Ranska ei olisi halunnut lainkaan neljän vallan koolle kutsumista. Sen suunnitelman mukaan olisi ensin pitänyt kokoontua viiden Tonavan maan kokouksen, jossa viimemainitut olisivat itsenäisesti päättäneet federation muodostamisesta ja sitten esittäneet päätöksensä suurvaltojen tarkastettavaksi. Englannin vastustuksen vuoksi tämä suunnitelma raukesi.

Jo konferenssin alusta alkaen Ranskan toiselta puolen ja Saksan ja Italian toiselta puolen välillä ilmeni räikeitä erimielisyyksiä. Englannin edustaja yritti aikaansaada jonkinlaisen kompromissin, mutta ei onnistunut. Yksimielisyyttä "Tonavan federation" muodostamisessa ei saavutettu. Loppujen lopuksi konferenssi julistettiin lykätyksi määräämättömään aikaan eikä sen työn uudistamiselle määrätty edes mitään paikkaa.

Tonavan federatio-suunnitelma ei ole lieventänyt imperialististen valtojen välistä taistelua johtoasemasta Euroopassa, vaan päinvastoin kärjistänyt sitä. Lontoon konferenssi jälleen kerran todensi imperialististen valtojen välisten ristiriitojen tavat-

toman syvyyden, ristiriitojen jotka nykyisen laajenevan ja syvenevän talouspulan aikana ovat käyneet erikoisen teräviksi.

NOUSUN MERKKEJÄ SUOMESSA Suomen kommunistisen puolueen Tiedonantajan n:ssa 2 kirjoitetaan:

"Työväestö on kestänyt raskaan ajan koettelemukset ihailtavalla ja esimerkillisellä tyyneydellä", näin puhuvat fasistiset hallitusherrat juhlapuheissaan ja heitä säestävät sosialifasistit, luvaten vielä työväestön jatkuvan tuen vallitsevalle fasistikomennolle — uskotellen sen olevan muka kansanvaltaa. Kyllä noissa herrain puheissa onkin tässä asiassa vinha perä (harvinaista kyllä). Työväestö on antautunut miltei vastaanpanematta. Työväestöltä riistettiin toimintaoikeudet, sen lehdet lakkautettiin ja kirjapainot lahjoitettiin sosialifasisteille. Saman tien menivät sadat työväentalot ja muu järjestöjen omaisuus. Työväen ammatilliset ja poliittiset järjestöt tuhottiin. Työväen palkat alennettiin enemmällä kuin puolella ja tehostettiin sen riistoa entistä enemmän. Satoja työläisiä teljettiin vankiloihin tai heitettiin väkivalloin yli rajan. Työttömyyteen, nälkään ja oikeudettomuuteen on suistettu koko työväenluokka. Ja työväestö on kestänyt tämän kaiken ilman sanottavaa vastarintaa.

Nyt on kuitenkin jo havaittavissa, että työväestön näennäinen tyyneys on jo murtumassa. Esiintyy jo tyytymättömyyttä, joka ei jää enää nyrkin pudistamiseen taskussa. Kuopiossa syksyllä ollut työttömien mielenosoitus oli ensimmäinen joukkotyytymättömyyden ilmaus. Sitten on seurannut muita. Turussa tuhannet työläiset kokoontuivat puolueemme kutsusta marraskuun 7 päivänä. Tämä uudistui entistä voimakkaammin tammikuun 24 päivänä. Pietarsaaren lähellä ajoivat hätäaputyöläiset palkkavaatimuksensa lävitse lakon avulla. Ykspihlajassa toimeenpantiin nälkämarssi kaupunkiin oikein joukolla — naiset ja lapset mukana. Kunnan herrat pakoitettiin tekemään jotain työttömäin puolesta. Oulussa työttömät ottivat liikkeensä johdon omiin käsiinsä syrjäyttäen sosialifasistien valitsemat "työttömyyskomiteat". Kemissä työläiset liikehtivät verojen ryöstöä vastaan. Tampereella käytiin lakkotaistelu hätäaputöinä teetettävänä olevalla lentokentällä. Sosialifasistit saivat siellä työläisten rintaman hetkeksi murtumaan, järjestämällä taisteleville työläisille suoranaisen nälkäsaarron.

Talonpoikaiston keskuudessa on käynnissä sangen laaja liikehtiminen. On kuitenkin todettava, että suuri osa talonpoikaistoa seuraa fasistisia suurmaanomistajia. Mutta on jo syntynyt työtätekevien talonpoikain itsenäistä joukkoitsepuolustusliikettä eri puolilla maata. Selvimpänä tämä ilmenee Pohjois-Suomessa. Heräämistä on muuallakin. Fasistilehdet esittävät jo hyvin huolestuneena pelkonsa, että pienviljelijät kääntyvät etsimään pelastusta kommunismilta. Mm. "Suomenmaa" kirjoitti 10/II—32 numerossaan, "että nykyinen pakkohuutokauppatilanne on käynyt aivan sietämättömäksi. Viime päivinä on joka puolella maata pidetty huutokauppoja, joissa tuskin on saatu viranomaisten ulosottokuluja". Ja lehti toteaa pelolla ja vavistuksella: "Hädänalaiset pienviljelijät alkavat järjestään kaatua kommunismin ruttoon".

Nämä ilahduttavat työtätekevien heräävän taistelutahdon ilmaukset ovat merkittävät murroksen alkuna siihen työväestön taistelutahdon jäätymistilaan, johon jouduttiin puolueemme antautumisen kautta fasistimullistuksessa. Sitkeästi suurissa vakeuksissa työskennellen, heikkouksiaan arvostellen, on puolueemme jo saanut muutamia tuloksia taistelujen järjestämisessä. Olemme oikealla tiellä, mutta meillä on vielä paljon heikkouksia, virheitä ja harhakäsityksiä, jotka jarruttavat eteenpäin menoamme. Niiden poistamiseksi tulee meidän avoimesti osoittaa heikkoudet työssämme ja ryhtyä samalla niiden tarmokkaaseen poistamiseen. Joukkoliikkeiden tietoinen valmistelu, niiden käytännöllinen johto asettavat puoluejärjestömme eteen vakavan kysymyksen aatteellisesta yhtenäisyydestä, uhrautuvasta taisteluvalmeudesta ja määrätietoisesta toiminnasta puolueemme asettamien tehtävien täyttämiseksi".

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

KUSTANNUKSELLA ILMESTYVÄT VUOTENA 1932 ALLAMAINITUT

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHDET

LEHDET	Ilmestyy	Tilaushinta 1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	Irto-numerot
1. Vapaus	5 kert. 6:ssa päiv.	1: —	3: —	6: —	12: —	—: 5
2. Nuori Kaarti	2 kert. 6:ssa päiv.	—: 50	1: 50	3: —	6: —	—: 5
AIKAKAUSJULKAISUT						
3. Neuvostonainen	2 kert. kuuk.	—: 20	—: 60	1: 20	2: 40	—: 10
4. Valistustyö	„	—: 80	2: 40	4: 80	9: 60	—: 40
5. Kommunisti	„	1: —	3: —	6: —	12: —	—: 50
6. Kollektivisti	„	—: 30	—: 90	1: 80	3: 60	—: 15
7. Puna-Vartio	„	—: 30	—: 90	1: 80	3: 60	—: 15
8. Rintama	„	—: 20	—: 60	1: 20	2: 40	—: 10
9. Tietoa ja tekniikkaa	„	—: 30	—: 90	1: 80	3: 60	—: 15
10. Moukari	„	—: 50	1: 50	3: 00	6: —	—: 25
11. Kipinä	3 kert. kuuk.	—: 25	—: 75	1: 50	3: —	—: 10
12. Kirja	1 kert. kuuk.	—: 10	—: 30	—: 90	1: 80	—: 10

Jokaisen edelliämainitun lehden tilaukset on jätettävä postiin tai Kirjan konttooriin jokaisen kuukauden 23 p:ään mennessä.

Kirjan levitysosasto.

Lukijoille

Toimitus huomauttaa, että tähän numeroon oli suunniteltu erikoinen kirjoitus Leninin saapumisen johdosta Pietariin v. 1917 huhtikuun 16 p:nä, sillä tuolla tapauksella on aivan erikoisluontoinen historiallinen merkitys. Mutta sattuneiden esteiden takia ei kirjoittaja voinut saada valmiiksi kirjoitusta lehteämme painoon pantaessa. Tähän, samoinkuin lehdistönkin päivään, voimme näin ollen palata vasta seuraavassa numerossa.

Toimitus

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

„KIRJA“ № 148 Jätetty kirjapainoon 19/IV Kirj. painettavaksi 28/IV

Ленгорлит № 41657. 3 п. л. 41210 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. Ф. 6. 82x110
Заказ 951. Тираж. 2530 экз.

Типография „Кирьяпая“, Харьковская 9.

Hinta 50 kop.

Государственное издательство «КИРЬЯ»

Ленинградское отделение 1932